

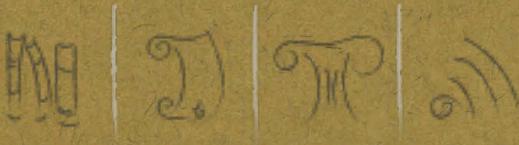
KOPINNA

Μυκηναίον ορεινών αρχαιοτήτων επιστόλων

των Χειροσ. Σ. Χιέλζου

Σ. Λαμίδη, 1876 (Ειρος Β' Αρ. Θ

Ο Αρχαιολογικός έντατος της Αρχαίας
περιοχής Γαρεέτας και η σημείωση
αρχαιοτήτων των Χιέλζου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν ζῆτημα.—Ἐν ἐπεισόδιον τοῦ 1793. Ιστορί-
κὸν δρᾶμα ὑπὸ I. S. Μάνεστη — Ἀριθμός τῶν θυμάτων τῆς
Ιλερᾶς. Ἐξετάσεως ὑπὸ Δ. K. Παπαγεωργίου. — Ἐπιστολιμ-
αια διατριβὴ πρὸς τὸν "Οὐθωνα" Ρέιμάνον ὑπὸ I. N. Σταμα-
τέλου. — Τὸ ἀνώνυμον ἀριστούργημα ὑπὸ Anonyme. — Ἡθικὴ
εκίψεις ὑπὸ A. Dymas. — Ποιησία. Ἡ ὄκτω τοῦ θανάτου τοῦ
ἀγαθοῦ καὶ πολυκλαύστου νέου Ἀνδρέου Θ. Ζαζήμη ὑπὸ A.
Καφοκεφάλου.

EN ZAKYNTHOI
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1826

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΓΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Β.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1876

ΦΥΛ. Θ.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΜΩΝ ΖΗΤΗΜΑ.

Πρὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν ἐστάλη πρὸς τὸν ἔκδικον τῆς Κορίνης παρὰ τοῦ εὐπατιδεύτου κ. Α. Δασκαράτου ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ, ἣν ἀπέσχομεν μέχρι τοῦδε νὰ δημοσιεύσωμεν καθὸ μὴ θεωρηθεῖσης πρὸ ωρισμένης πρὸς τοῦτο. Νῦν δὲ λαμβάνοντες αὖθις ἀφοριὴν, ἀνακοινοῦμεν αὐτὴν τοῖς ήμετέροις ἀναγνώσταις μετά τινων μικροῦ λόγου ἀξίων παρατηρήσων, νομίζοντες ὅτι, οἰκδήποτε, εἴτε ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ εἴτε ἐπὶ τοῦ δημοσίου φρονήματος, ἀτομικὴ πεποιθησις, δοσον ἀλλόκοτος καὶ ἀνὴρ, δὲν δρεῖτε ποσῶς νὰ ἀποκρύπτηται, ἀλλὰ δέον νὰ ἐκτίθηται εἰς τὸ προφράνε, ὅπως διὰ τῆς συζητήσεως ἀνευρίσκηται ἡ ἀλήθεια.

"Ἐπεται ἡ ἐπιστολὴ.

Ἀπὸ τὴν ἑξοχήν μου, 20 Ιουλίου 1876.

Κόρινθος. Χιώτη.

Ἄποκρινόμενος εἰς τὸ δύο σου γράμματα τῶν 26 Ιουνίου καὶ 13 τρέχοντος Ιουλίου, σοῦ ζητῶ συγγράμμην ὅτι δὲν ἀμπόρεσα νὰ σοῦ ἀπαντήσω πρωτήτερα, ἐπειδὴ ἡ ἔχταχταις ἐνασχόλησης μου ἐφέτο στὴν ἑξοχή μὲ ἐμποδίσανε ἀπὸ τὰ χρήματα μὲ τοὺς φίλους. Ων σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ «Ορθογραφικὸν τοῦ Κυρίου Σταυράτεον» καὶ «Νυρολόγιον» του. Συγγράμματα τέτοια είναι τόσα εὐεργετήματα διὰ τὸ θένος μας, τὸ ὄποιν, ἔχαιτας τῶν ἀπονεισημένων λογιωτάτων, εὐρίσκεται ἀκόμη χωρὶς γραμματικὴ, καὶ χωρὶς λεξικὸ για τὴν γλώσσά του.

Μου ζητεῖς κάτι τι διὰ τὴν Κορίνην ασου. "Άλλο πάλε θῶρο ἐδικό σου διὰ τὸ ὄποιο καὶ αὐτὸ σοῦ χρεωστῶ εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνην Μή, Κύριε Χιώτη, ἡ τωρινὴ ὥρα δὲν είναι ἡ ἀρμοδιώτερη γιὰ δημοσιογραφικὴ ἐνασχόληση. Στὸν καιρὸ τοῦ τρύγου ἐπρεπε καὶ ἡ δημοσιογραφία νάχῃ καὶ ἐκείνη τές διαχοπές της.

Καὶ δύμας ἡ ἐπιστολὰ μὲ σέρνει νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὸ εὐγενές καθέστια του ἐπὶ τοῦ περιστάσεως μέσα στὲς ὄποιας ζουσι είναι φύσεις καὶ κριστίματα. ΛΑΚΟΒΑΪΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Καὶ γιατὶ τὸ ἀνέμυσλα ἡ ἄκαρδα τοῦτα στόματα ἥθελαν νὰ μάς ίδουν σφαζομένους καὶ σφάζοντας; Γιατὶ τὸ ἐλληνικὸ ἔθνος νὰ θέλῃ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ὑπερέξιο τοῦ Ὀθωμανικοῦ ἔθνους, ως καὶ ριψοκινδύνευσης τὴν ἐδικήν του ὑπερέξιον; Ἐπειδὴ τίλος πάντων κάρυγμα πολέμου εἶναι κάρυγμα φόνου.

Διάτι νὰ βάλῃ ἔνα ἔθνος εἰς σὲ κίνδυνο τὴν ὑπερέξιον τοῦ γιὰ νὰ σηκώσῃ τὴν ὑπερέξιο ἄλλου ἔθνους, πρέπει νᾶ, καὶ δίκηα ἀνάλογα τοῦ ἀπελπισμένου τούτου κινήματό του. Καὶ ποτὶ θέλει εἶναι τὰ δίκα μας δίκηα; Μήπως τὰ ληστρικὰ πλοτὰ τῆς Τουρκίας ζωγρέυουν τὰ ἐμπορικὰ τὰ δίκα μας καὶ ἀφαγίζουν τὸ ἐμπόριο μας; Μήπως βάθισαρα στήφη Τούρκων ἀπεργούν κάθε μέρα τὰ σύνορά μας καὶ ληστεύουν τοὺς κάμπους μας; καὶ κατὺ τὰ χωριά μας; καὶ φοβερίζουν τὰς χωρές μας! Μήπως τὸ χαράτοι ποὺ τοὺς πληρόνουμε μας εἶναι ἀνυπόφερτο γιὰ τὸ μεγίστησ του, καὶ ἔμετε φοβοῦμε τὴν πείνας! — Ἐπειδὴ τέτοια δίκηα πρέπει νῦχη ἔνα ἔθνος γιὰ νὰ μπορῇ εὐλόγως καὶ δικαίως νὰ σηκώνῃ τὸ μαχαρίτιο ἀπάνου σὲ ἄλλο ἔθνος.

"Άλλ' ἔμετε δὲν ἔχομε δίκηη κανένα τέτοιο. Ἐμεῖς μποροῦμε ναῦρωμε πρόσαπες λαμπρές πρόσφατες; Διὸ θέλεις, Κ.ε Χιώτη, μὴ πρόσαπες πάντα. — Ή ἐλευθέρωσι, παραδείγ χάριν, τῷ νόμῳ φύλων χριστιανικῶν λαών, οτινες γέμουσιν πόδα τὸν ζυγόν των βαρδώρων!... Ο θριαμβός τοῦ Σταυροῦ ἀπάντου στὴν θάλην Ημισέληνον!.. Λαμπρά, ἐπειδὴ μας κάνουμε νὰ φανούμε στὸν έξιν κόσμον φιλάνθρωποι, φιλοπρόσδοι, καλοὶ πατριώτες, καὶ καλοὶ χριστιανοὶ ἀπάνου σ' ὅλα!... Άλλα καθένας ἔννοετέοις ἀπουκάτου στὴ λαμπρήν ἐκείνην πρόσφατοι θηλεῖς κρύπτεται τὸ πραγματικὸ κίνητρό μας, τὸ εἰδεχθὲς συμφέρον, ἡ ἀρπαγὴ, ἡ ληστεία, ἡ κακοή θεία.

Καὶ θέλεις, Κ.ε Χιώτη, νὰ θέης τὴν ἀπόδειξη τῶν λόγων μου; Τὴν ἀπόδειξη, λέγω, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ κάποτε μπορεῖ νὰ γίνεται ἡ δοκιμή, τὸν καὶ στὰ μαθηματικὰ τὰ ίδια Πρόσφατε εἰς τοὺς φανατικοὺς τούτους ὑπὲρ τῆς ἀλληλοσφαγῆς τῶν δύο έθνων «Νὰ κηρύξουμε τὸν πόλεμο τῆς Τουρκίας διὰ τὴν ἐλευθερώσωμε τοὺς ὄμορύλους καὶ διοιθήσκους μας ἀπὸ τὴν δουλείαν ἀλλὰ μὲ τὸν δρόν δτι, ὄποια καὶ ἀνὴρ γίνεται ἡ ἔκδοσι τοῦ πολέμου νὰ μὴν ὠφεληθοῦμε οὐδὲ σπιθαμήν γῆς ἀπὸ τὴν Τουρκίαν» σύτε ἀλλην ὑλικὴν ὠφελείαν καμμίκην νὰ λάβωμες, ἀλλὰ μόνον τὸ καύχημα τοῦ νὰ συμβάλωμε στὴν ἀπελευθερωσι της πιεζομένων. Βαλε τούτοις τοὺς δρόν εἰς τὸν

πιθυμημένον πόλεμον, καὶ θέλει εἰδεῖς τὸ φαντασιώδε νῦν πέσῃ ὅλο μὲν μίας, καὶ νῦν δεῖξῃ ὅτι μόνος του σκοπός; ήτανε νὰ σφάξῃ ἔνα Ἔθνος; ὅποι ἥδη ψυχομαχάει, γιὰ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὴν κληρονομιά του! . . .

Φίλατοι, Κύριοι, θέλεις εἰπω σ' όλους τούτους τοὺς φιλοπολέμους; δικαιός τοῦ ἄγριου Ρωμαϊκοῦ καὶ ἔπειτα Μεσαιωνικοῦ πατριωτισμοῦ ἐπέρασε. Οὐ πατριωτισμὸς σάμερα, γιὰ νὰ ἔναι ἀρετὴ, πρέπει νὰ στηγάγεται στὴν ἑικασία σου, νὰ μήν εἶναι κηλιδωμένος, ἀπὸ ἀδίκιαν καὶ ληστρικὴν κερδοσογοπίαν, ἀπὸ δημοκρατικὴν ιδιοτέλειαν.

Αλλὰ καὶ ληπτάδες νὰ γίνεται τώρα νέογνωμε στήν 'Ανατολή, 'σὲν ἄλλοτε οἱ 'Αλγερῖνοι, δὲν ἔχουμε πλέον, δὲν ἔχουμε κανόνια, δὲν ἔχουμε στρατούς, δὲν ἔχουμε ὅδοις! ... Επειδὴ, Κύριοι, γιὰ μία σύμπτωσι πολὺ περιέργη, δὲν πόλεμος εἶναι τὸ μόνο κακό ποῦ ὁ ἀνθρώπως δὲ μπορεῖ νά κάμη χωρίς δυσκολίες; μεγάλες καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Ἐτοι δύτας τὰ πράμματα, τοὺς συμβουλεύοντας τὴν Κυθέρηντοι μαζὶ φανατικούς κερδοσκόπους νά ξεσπαθώσῃ κατὰ τῆς Τουρκίας, δὲν τοὺς βλέπω λιγώτερο κακοποιούς ἀπὸ τὸν Ηπειρό γη τῶν χριστιανῶν, ὅπου πληρόνει Τούρκους γιὰ νὰ σφάξουν χριστιανούς.

'Εδικόσις, Κ.ε Χιώτη.

ΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Λυπούμεθα ἀπὸ κέντρων καρδίας ὅτι ὁ γράφων, ἀνὴρ ἄλλως λόγιος καὶ ἔνθεμος λάτρις τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ὑπὲρ ἦς ἐνιστότε οὐ πάλαισε, νομίζων αὐτὸν ὡς μόνην ἀληθῆ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπόρροικην, περίσταται νῦν αὐταναρέτης τοῦ δόγματος τούτου προκειμένου περὶ Ἰδίας πατρίδος. Τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον νὰ ἀντιτάξωμεν πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἔθνοκτόνων ἀρχῶν του; Πῶς νὰ μὴ θεωρήσωμεν αὐτὰς ὡς ἀποκύρωμα περοῦνσι μᾶλλον, ὅπερ παράγει τὸ στενόκαρδον, ἔγωςτικὸν καὶ ἐπικούρειον πνεῦμα τῆς ἡμέρας, ἡ σωφρονούσης διανοίας ἀναφώνημα; Ό διάστημος Γάλλος κοινωνιολόγος καὶ πολιτικὸς φιλόσοφος Λούι-Βλάν λέγει που: « Πᾶς ὁ δὲ ἀγνοῦ καὶ ἀφίλοκορδος; Ἐρωτος » ἀγχοπῶν τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν τοῦ προσέχει ἀν ἐπὶ τινὸς δεδομένου σημείου, δὲ κόσμος δλεῖλτρος ἀντεῖ » στρατεύεται κατ' αὐτοῦ. « Ο ἔντιμος ἀνὴρ δὲν δειλιὰς ἡ ἐνώπιον τῆς Ἰδίας συνειδήσεως ». « Ατυχῶς ἡ ἀδημαντίνη αὐτη πανοπλία δὲν προσήκει ἐνταῦθα τῷ κ. Δασκαράτῳ, διότι τὸ σημεῖον ἐφ' οὗ ἀστατατεῖ ἐρείστεται ἐπὶ σαθροῦ καὶ λίγων ἀκροσφάλους ἐδάφους. Μάτην οὗτος, ὅπισθεν τῶν δρίών του κοσμοπολιτισμοῦ θωρακούμενος, θέλει ἰσχυρισθῆ ὅτι ἐν τῷ παρούσῃ ἐποχῇ ἡ φιλανθρωπία εἰντὶ τοσοῦτον γενική, ὥστε ἀπέναντι αὐτῆς ἀπορροφῶνται αἱ ἄλλαι ἔκειναι ἱδέας ἔθνικότης, δόξας, δύναμις, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἀστ

Τὸ Ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τοὺς δεσμοὺς; τῶν ιερῶν δόκων καὶ τοῦ αἷματος, οἵτινες συνέδεσκαν τὸ τούχα αὐτοῦ μετὰ τῶν δεινοπαθημάτων τῶν πατέρων του. Ἐπὶ τετρακόσια δλόκηντα ἔτη ὑφίσταται παρὰ τοῦ βροχάρου τούτου κατακτητοῦ συμφορῆς καὶ καινῶτες, ἐφχιμίλλους τῶν δροιῶν οὐδὲν ἔχον; ὑπέστη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ καρυγὴ τῆς γενικῆς συ-

γειδήσεως ἐπὶ τοσούτων ἀπείρων χυθέντων αἰμάτων,
ἀνακράζει διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἑθνικοῦ ποιητοῦ.

Δὲν ἀκοῦτε; εἰς κάθε μέρος
Σὰν του Ἀδελ καταβοῖ.

Αυπούμεθα δὲ ἀνὴρ Ὁλλην νὰ φαίνηται τοσοῦτον ἐπιλήσμων τῶν πατέρων τούτων θυσιῶν, ὡςτε νὰ δικηρύξῃ ὅτι ἥδη μόνος ἡμῶν σκοπὸς τῶν σῆμαρον φωνησκούντων εἶναι, νὰ σφάξουμε ἐνα ἔθνος δποῦ ἥδη ψυχομαχάει, διὰ νὰ ἀρπάξουμε τὴν κληρονομία του· ὧσει αὐτη μὴ ἀνήκουσα κατὰ μέγα μέρος ἡμῖν καθὸ ἡμέτερον κτῆμα διὰ τῆς βίξι ἀφικερθέν. Ἀλλὰ τίνα σημασίαν ἔχουσιν οἱ λόγοι οὗτοι, ἀφοῦ ἀνὴρ μεγίστης πολιτικῆς και φιλολογικῆς σπουδαιότητος, δ. κ. Γλάρστων, ἀποφράνεται διτιοσδῆποτε ἥθελε τοῦ λοιποῦ ἐνσποθέσει τὰς ἐπίδιξ του εἰς τὰς ὑποσχέσεις περὶ μεταβολῆς τῆς νῦν λυμανινομένης τὰς τουρκικὰς χώρας διαφθορᾶς, πρέπει νὰ θεωρηται ὑποπτος οὐδενὸς ἡττονος; ἢ ἀπάτης ἐξ ἐσκεμμένης; ἐνεργείας; Δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν διτιο ὁ ὑπέρμαχος προστάτης τῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν καθολικῶν τῆς Ἰρλανδίας, ὁ ἀμείλικτος τοῦ Παπισμοῦ πολέμιος καὶ ἐν γένει ἡγήτωρ παντὸς φιλελευθέρου κινήματος, διετύπωσε τὰς ἀρχὰς ταύτας μονομερῶς, ἀφοῦ σηγγέλλει διτιο ἐπιθυμεῖ νὰ ἔθεσῃ τὸ ἔθνος του ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος τῆς πεπολιτισμένης ἀθρωπότητος, ἵνα μὴ τοῦτο θεωρηται ἐπὶ πλέον τὸ κακόθεουλον πνεῦμα, τὸ καταδιώκον, θολοῦν καὶ ἔξουδε περοῦν αὐτό.

Τὰ τρόπαια τῆς Χίου, τῆς Κασσάνδρας, τῶν Ψυρῶν,
τῆς Μακεδονίας, τῆς Κυδωνίας, τῆς Σμύρνης καὶ τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ἔνθα πρὸ δὲ λίγων ἔτι δεκαετηρί-
δων περὶ τὰς Διακοσίας χιλιάδας Ἑλλήνων τούλαχι-
στον ἔξωντάθησαν, ἐξεβίασκαν σὺν σχηματισμὸν τοῦ μι-
κροῦ τούτου Ἑλληνικοῦ βασιλείου. Οπως δὲ τοῦτο ὑ-
πὸ τῆς Διπλωματίας ἐσχηματίσθη δὲν εἶναι ἡ πνιγηρὸς
σταθμὸς, διτις ὀκοδόμηται εἰς δὲλιγον μιλίων ἀπό-
στασιν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δόδοι. Κατ’ ἀναγκαῖαν ἐπο-
μένως συνέπειαν ὀφειλομεν ἅπαντες ν' ἀγωνιδμεν ἔω-
εσθι φθάσωμεν τὸ τέρμα τῆς δόδοι ταύτης. Λίγην δὲ ἀ-
γνώμων ἀποδείκνυται πρὸς τὴν πάτριον ἴστορίαν δι γρά-
φων, ἵσχυριζόμενος ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ παρούσῃ σιγ-
μῇ ἄνευ ἐπιτίζομένης ὀμοιθῆς οὐδόλως θίειλον πράξε-
τι. Ἀν οἱ λαοὶ οἱ μήτε πειθόντες καὶ πενθήσαντες, οἱ
μήτε στενάζαντες καὶ δακρύσαντες, δὲν θεωροῦνται ἀ-
ξιοι νὰ γινώσκωσι, νὰ ἀγαπῶσι καὶ νὰ ἐξυπηρετῶσ-
τὴν ἐλευθερίαν, οὐδεὶς, τῇ ἀληθείᾳ, καλλιον τῶν Ἕλλή-
νων ἔπαθε καὶ ἐστέναξεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ δικαι-
οῦται νὰ ἐπιποθήσῃ αὐτήν. Δὲν θέλομεν νὰ ὑπομνήσω-
μεν τὸν ἡρωτεῖμον τῷ ἀνδρῶν τοῦ 1821, οἵτινες
ἄνευ πορών καὶ ἐπικούρων, ἡγωνίσθησαν τὸν ἄνι-

τὰ ψύχην καὶ τὰ θάλπη, πρὸς τὴν ἀγριότητα τῶν
ἀνέμων καὶ τὴν μανίαν τῶν κυμάτων· ὅχι· Ἄλλοι
ἡρωες ἔκεινοι τοῦ Ἀρκαδίου οἰτίνες προχθὲς ἔτι πρού-
τιμοσαν ν' ἀνατιναχθῆσιν εἰς τὸν δέρχη ἀντὶ τὰ συν-
θηκολογήσωσι μετὰ τῶν τυράννων τῶν, δποίαν ἀμοιβὴν
ἥλπιζον; Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι μόνον νοῦς, ἀλλὰ καὶ
κερδία. Ηἱ ἐναρμόνιοι συνάφειαι ἀμφοτέρων διαπλάττει
τὸν χρρηκτῆρα, οἵτις εἶναι ή πολύτιμος μονάξ θυσια-
ζομένη διὰ τὴν ὁμάδα, ή σιδηρῆ θέλησις ή διανοίγουσσε
τὰς θύρας τῶν περιστάσεων, ἀπέναντι τῇς δποίας δι-
πλωματῶν συνθήκαι, ἀριθμητοι στρατιώται καὶ αὐτὸς δ
ἀναπόδροστος θάνατος παρ' οὐδὲν λογιζονται. Ιδοὺ δ
σπινθήρ, δ ἀνάψυξ τὴν φλόγα τῆς μεγάλης ψυχῆς τοῦ
Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Κανάρη καὶ τοῦ
Βότσαρη! Ιδού δὲ ιδέα, ητις οὐ μόνον ἀνεζωπύρει ἀ-
παντας τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐλλάδος ἀπὸ τῆς
ἀρχιζιτητος μέχρι οὐμέρον, ἀλλὰ συνάμα καθίστα αὐ-
τοὺς ἐπιτυδείους πρὸς ἔξυπνηρέτησιν ὑψίστων ἀνθρωπιστι-
κῶν συμφερόντων!

Νξί ! δ καιρὸς τοῦ ἀγρίου Ρωμαϊκοῦ καὶ Μεσαιωνικοῦ πατριωτισμοῦ παρῆλθε πλέον ἀνεπιστρεπτεῖ, ἢ δὲ ἐλευθερία διὰ τοῦ Ιεροκρατικοῦ αὐτῆς πνεύματος προσπάθει ἥδη νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν κόσμον σύμπαντα. Ἀλλὰ τί δικαιοῦται τις νὰ ἔλπισῃ παρ' ἔθνους, διαικηρύττοντος ὅτι ἔπισσων τὴν ἐπικειμένην αὐτοῦ παρακμὴν ὅφελεις εἰς τὴν πρόσφυσιν μετὰ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, δέστιν εἰς τὴν καταλληλοτέραν χρῆσιν πρὸς πλήρη ἀποσέβησιν τῶν ἀπείρων κατατρυχόντων αὐτὸ δεινῶν; Ποῦ ἀπονομὴ δικαιοσύνης, ποῦ Ιερότης τοῦ νόμου ἐν Τουρκίᾳ; Ἐνταῦθα ή μαρτυρία τοῦ Χριστιανοῦ Ισχύει μέχοι σήμερον ἀμείωτος· ἢ δὲ περιουσία καὶ ή τιμὴ αὐτοῦ εἶναι ἐγκαταλειμμέναι εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πρώτου ρυπαροῦ διπλοφόρου.

Μόνον τὸ χριστιανικὸν θρήσκευμα ἔχει χαρακτῆρα μεταδοτικὸν καὶ κοσμοπολιτικὸν, δύπερ τινὲς ζητοῦσιν ἥδη ἄνευ αὐτοῦ νὰ ἐπιτύχωσι. Αἱ ἀρχαὶ τῆς ιστορίας, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίου, τῆς κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως ἡσάεικαν προσωπεῖ, εἰσὶν δὲ ἀσφαλετέρων τοῦ πολιτισμοῦ κρηπῖς· ἐνῷ δὲ Ἰσλαμισμὸς θεραπεύει μόνον τὰς τακπαινωτέρας, δικιωτέρας καὶ σχορκιωτέρας χρείας τῆς ἀνθρώπωστητος· Προτιμότερον λοιπὸν νὰ ἀπαιτήσῃ τις τὴν διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου προσέλευσιν τῆς σκοτίας, ἢ ἀμειβόσιαν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων στοιχείων συμβίωσιν. Ἐθίζουμεν μόνον ἐνταῦθα τὴν οὐσίαν τοῦ ἔθνικοῦ ζητήματος, διότι ὡς ὁ κ. Λασκαράτος διετύπωσεν αὐτὸν, οὐδὲν τοιούτον παρ' ἡμῖν ἥδη ὑφίσταται, οὔτενις διείλομεν νὰ βιώμεν ὡς τὰ διστρέδια ἐντὸς τοῦ ἡμετέρου κέλυφος ἄνευ μερίμνης καὶ μέλλοντος, ἐπαρκούμενοι ἐπὶ τῆς νῦν φύσης; πολιτικῆς καταστάσεώς μας. Τοιαύτη πολιτικὴ προϋποτίθησι τὴν καθαρὰν ἄργυρισιν τοῦ ἔρωτος τῆς πατρίδος, λόγῳ δὲ διακτρέφομεν τοιούτον πρὸς ἄπαντας. Ἀλλ' οὔτες δὲ κοινωνικωτέρων ρήτρων ἐξ ὅσων ποτὲ ἐλέγθησαν «εὐπραγοῦντος τοῦ διλου εὐπραγοῦσι» καὶ τὰ

άπομενο δι' ής βελτίουντες τὴν τύχην τῶν οἰκείων ἡμῶν δυνάμεις νὰ φυνώμεν λυσιτελεῖς; οὐδέποτε, καθιστάται ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφρημογῆ τοσοῦτον ἀδριστον, ὅτε οὐδὲ σκέπτεται τις πλέον περὶ αὐτῆς. Πάχτε δὲ ἀρετὴ καὶ ἀτομικὴ προσπάθεια ἀπόλλυσι τὸν ἰδιαίτερον ἔκεινον ἔθνικὸν χαρακτήρον, ἐφ' οὐδέον νὰ ἐρείδηται, ὅπως ἀγοραὶ καὶ αὐτῆς τῆς ἔθνειοςτοις ἐκπληρούτον προοριζόμεν της.

ΕΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ 1793

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΣΜΕΡ	ΕΤΙΦΑΝΟΣ
ΜΩΡΑΝΔ	ΣΚΙΒΟΛΑΣ
ΓΕΝΟΒΕΦΑ	ΦΟΥΚΙΑ ΤΕΝΒΙΑ
ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ	ΔΙΚΑΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΝ	ΦΥΛΑΚΕΣ

Η σκηνή ἐν Παρισίοις.—Ἐποχὴ 1793.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἴθουσα ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Δίξιμερ, κεκοσμημένη ἄνευ πυλυτελείας.—Θύρα εἰς τὸ βάθος, δύο πλάγιαις ἑξάστηταις, ἑκατὸν τοῦ ὁποίου φινίται κῆπος. Δίξιμερ καὶ Μωράνδ ἐνδεδυμένοι ἀγροτικά. Ὁ Μωράνδ φέρει διοπτρὰ καὶ φράκτην.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΙΣΜΕΡ καὶ ΜΩΡΑΝΔ

ΜΩΡ (πρὸς τὸν Δίξιμερ ἑξερχόμενον ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας). Τί κάμνεις ἡ Γενοβέφα;

ΔΙΞ. Προσφίλες Μωράνδ, η σύζυγός μου μόλις ἥγερθη τῇ καίνῃ ἀπερασσε ἀνήσυχον νύκτα, καὶ κατεκλίθη πολὺ ἀργά.

ΜΩΡ. Δυστυχή! δ φέρεις της θά μηδηρές μέγας, ἐκινδύνευσε τὴν ζωὴν της! Ὅταν ἐγὼ, φοβούμενος μὴ γνωρισθῶ, ἡναγκάσθην χθὲς τὸ ἑσπέριον νὰ τὴν ἐγκαταλείψω, ἵνα σωθῶ εἰς τὸ προπόλαιον οἰκίας τινὸς, η ἰδέας δὲ αὐτὴ ἔμενε μόνη, διτὶ συναντωμένη μετά τινος περιπολίας θά ἥγνει τὶ ν' ἀπαντήσῃ, καὶ δὲ τὴν συνελάμβανον, μοὶ ἐπάγωσε τὸ αἷμα... ἐὰν συνελαμβάνετο ηθέλομεν ὅπολεσθη!

ΔΙΞ. Ἀναμφιβόλως, καὶ ὅφελομεν νὰ εὐχαριστήσω· μὲν τὴν γενναίαν καὶ ἀποσδόκητον συνδρομὴν τοῦ Δίξιμερακοῦ ἔκεινου, διτὶ δὲ ἐπιποτικοῦ τρόπου τὴν ἑξάγηγεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας περιπόλου τινὸς ἔθελοντῶν, καὶ τὴν ὠδηγήσεν ἐνταῦθα σφιχτὰ καὶ ἀδιλαβῆ.. πλὴν ἐντρομον.

ΜΩΡ. Ἡ Γενοβέφα ἐγνώρισε τὸν ἄνθρωπον ἔκεινον;

ΔΙΞ. Τῇ εἶτε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἐν τῇ ταραχῇ της τὸ ἐλησμόνησε, καὶ πολὺ λυποῦμαι καθότις ἥθελον γὰρ τὴν γνωρίσω καὶ γὰρ τὸν εὐχαριστήτω.

ΜΩΡ. Πειθεσθε δὲ τὸ ἀγνωστὸς ἔκεινος δὲν εἶδεν δὲτ αὐτὴ εἰσῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ;

ΔΙΞ. Ἡ σύζυγός μου καθ' ἣν στιγμὴν ἀφίνε τὸν βραχίονά του, τὸν ἔκχεις νὰ δρκισθῇ δὲτ θὰ κρατῇ τὸν ὄφθαλμούς του κακλεισμένους ἐπὶ δέκα δευτερόλεπτα, καὶ αὐτὸς ἴπποτικῶς ὑπῆκουσε.

ΜΩΡ. Ἡ Γενοβέφα ἡδυνήθη νὰ βεβχιωθῇ δὲτ ὁ προστάτης της; ητο δημοκράτης;

ΔΙΞ. Ναι ἀξιωματικός τῆς φρουρᾶς τῆς Ισοπολιτείας.

ΜΩΡ. Κάλλιστα, αὐτὴ εἶναι τετελεσμένη ὑπόθεσις. ἀλλὰ μὴ διμίδωμεν πλέον περὶ αὐτῆς. Τώρα εἰπέ μου, ἀλλάζετε τὰς πληροφορίες σας;

ΔΙΞ. Ναι, καθ' ὅσον ἡδυνήθην, ἵνα μὴ διεγέρω τὰς ὑπονοίας τῶν Δαντῶν καὶ Ρεβεσπιέρου. Εμμον, πρὸς τούτους, δὲτ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τοῦ Τέμπλου ὑπάρχει δεσμοφύλαξ ὑδρόματι. Τίσων, δὲτις ἔχει θυγατέρα καλουμένην Ἐλεοτίσιν, κατοικούσαν ἔξω τοῦ δεσμωτηρίου, ἀλλὰ δυναμένην νὰ εἰσέρχηται ἐνότε ἐν αὐτῷ κομίζουσα τὰ δοπήρροις υπὸ τῆς βασιλίσσης. Ἡ Ἐλεοτίσια εἶναι κόρη γενναίας ψυχῆς, εὐχισθήτου καρδίας, ἀνδρία, καὶ καθόσον ἡδυνήθην νὰ μάθω, ἀφοσιωμένη εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν.

ΜΩΡ. Καὶ ποῦ κατοικεῖ;

ΔΙΞ. Εἰς τὴν συνοικίαν Μαδελονέτ Αρ. 158, εἰς τὴν τετράνταν δροφήν.

ΜΩΡ. (Σημειώνει) ἔν τινι γρατούλακιψ, ὑπὲρ ἔφερε μεθ' ἔαυτοῦ) Ἐχει κακλῶς. Ἡδυνήθητε νὰ μάθητε ἀπὸ ποιὸν τάχα σύγκειται ἡ φρουρᾶ τοῦ δεσμωτηρίου;

ΔΙΞ. Ω; ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ τῶν Ισοπολιτῶν.

ΜΩΡ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μάλλον ὑποπότοι; Καὶ δὲν ἔχετε κακένα φίλον μεταξὺ αὐτῶν;

ΔΙΞ. Οὐδένα.

ΜΩΡ. Ἰδοὺ δὲτι μῆ; ἐλλείπει, καὶ εἶναι ἀνάγκη ἀντι πάσης θυσίας ν' ἀπολαύσωμεν. Διὰ νὰ φέρωμεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ημετέρου σκοποῦ, ἔχομεν ἀνάγκην ἐνὸς φίλου μεταξὺ τῶν ἔχθρων μας, διτὶς νὰ ἐνεργῇ αὐτοῖς μάτως ὑπὲρ ἡμῶν...

ΔΙΞ. Ἐν τῇ Γενοβέφᾳ ἐνθυμεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου ἔκεινου...

ΜΩΡ. Θὰ ἡτο εὐτύχημε...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΤΙΦΑΝΟΣ δρομαίως; ἐρχόμενος καὶ οἱ ἄλλοι

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Κύριε, Κύριε,

ΔΙΞ. Τί θέλεις, Στέφχνε;

ΣΤΕΦ. Ἔως φυσῆς βορρᾶς. Πρὸς διλγούς παρετήρησε στρατιωτικὸν περιεργόμενον τὴν συνοικίαν ταύτην καὶ ἀναγνώσκοντα μετὰ προσοχῆς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν δημοτῶν τὰς εδροσκομένας εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν...

ΜΩΡ. Ταὶς ἐπιγραφὰς τῶν δημοτῶν; Δὲν ἐνοῶ.

ΔΙΞ. Θὰ σας τὸ ἑταγήσω ἐγώ, πολῖτα Μωράνδ.

ΜΩΡ. Βέβηλον διαχειρίζεται τὸν οἰκισμόν τοῦ Ερυθροῦ Οίκου, δὲ σφέδρα βασιλικός, εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς Παρισίους καὶ θέλει ἀντὶ πατέρης θυσίας νὰ τὸν συλλάβει.

Θῇ, Πρὸς ἀνακάλυψιν λοιπὸν τῆς διαμονῆς του διέταξεν, ἐπὶ ποιηθῆ θανάτου, πάντας τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν οἰκιῶν, νὰ ἐκθέτωσιν ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιγραφὴν περιέχουσαν τὰ δημότικα ὄλων τῶν οἰκητόρων.

ΜΩΡ. Θαυμασία προφύλαξις! ἐξακολούθει, Στέφχνε.

ΣΤΕΦ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔκεινος ἀπούσιος πρὸς τὸν θυρωδὸν μας πλείστας ἐφωτήσεις, καὶ ἐφάπι τόσῳ τεταργμένος, ὃστε ὁ θυρωδὸς ἐνόμισε καλὸν νὰ τοῦ κλείσῃ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον.

ΔΙΞ. Καὶ, βεβαίως, θὰ ἀνεγάρηται;

ΣΤΕΦ. Ἐ, ε, αὐτὸς ἔμεινεν δροφίος, διαστάσης, εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ κήπου, λέγων ὑψηλοφώνως καὶ διαμέσης ἡ οἰκία πρὸς τὸν εἰναὶ νὰ τὸν εἴπει νὰ ἔχει αὐτὸν!

ΔΙΞ. Οὔτως εἶπε; (σιγὰ πρὸς τὸν Μωράνδ) Τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρόν, δια τὸν ὑπάγωμεν νὰ ἔρωμεν...

ΜΩΡ. Ὅπαγε, πολῖτα Δίξιμερ, δὲν θὰ ἀργήσω νὰ σας φέρω...

ΔΙΞ. Στέφχνε, εἰπὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας νὰ δημιουργῶσιν, καὶ ἐλλὰς νὰ μας φέρωσεις εἰς τὸν κήπον (εἰσέρχεται)

ΣΤΕΦ. Ὅπαγε, πάρχυτα. (εἰσέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΩΡΑΝΔ μόνος

ΜΩΡ. Ἰδοὺ καὶ νέον θῆμα διπέρ εἶναι ίσως ἐπάναγκης νὰ θυσίασθεν! Αίσχος! καὶ πάντοτε αίσχος! Άλλα τι; θὰ δοκιμάσωμεν ἔλεγχον φονεύοντες ἔναν ἄνθρωπον, έτεις αἱ τίγρεις αὖταις κατὰ ἐκτοντάδας ἀποκόπτουσι τὰς κεφαλὰς τῶν ημετέρων ἀθώων φίλων; (εἰσέρχεται) Ωθεία εἰκόνων, ητις ἀναπαύσαται ἐπὶ τῆς καρδίας μου διὰ ν' ἀριθμήσεις τοὺς παχλούς της, καὶ μοὶ ἐμπνέεις τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἡρώων, ἐάν αἱ ἀπόπειραι, δια μεταχειρίζομαι διπώς; σ' ἔξαγάγω ἀπὸ τὰς κειρίας τῶν τυράννων σου ἀποβάσιν ἀκαρποῖ, Σύ, θεία εἰκόνων, θὰ μοὶ προμηθεύσῃς τούλαχιστον τὸν ἔνδοξον τοῦ μαρτυρίου στέφανον!

ΔΙΞ. (εἰσεθείη) Πῦρ.

ΜΩΡ. Όχι δικότος τῶν δηλων θὰ μας ἀνακαλύψῃ.

ΔΙΞ. Βλέπετε, μας φεύγει!

ΓΕΝ. Ερι! θέλουσι νὰ συλλαβθεῖσι τινά! (ὁ Μωράνδος πηδᾷ διὰ τοῦ εἰσιστούσου στὸν θάνατον)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι

ΜΑΥΡ. Θέλουσι νὰ με ληστεύσωσι.

ΓΕΝ. (όπισθιωροῦσα) Τί; εἰσθε; (ἀναγνωρίζουσα αὐτόν) Αχ!

ΜΑΥΡ. (θεωρῶν αὐτήν) Ἡ δράσις ἀγνωστός μου!... Τὴν ἀνένευρον τέλος πάντων, τώρα

ΔΙΕ. Πώς!

ΜΩΡ. Είναι άληθες;

ΓΕΝ. Ναι, σας το δρούζομαι.

ΔΙΕ. (καταθέων τὰ ὅπλα καὶ γενόμενος γαλήνιος) Τότε ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα. (πρὸς τὸν Μαυρίκιον) Συγχωρήσατέ με, πολίτα, ἂν σας ἔκαμψα νὰ διέλθητε στιγμάς τινας ἀνησύχους. 'Εδω τὴν χειρά σας καὶ ἡς μὴ ὄμιλημεν πλέον περὶ τοῦ πικρελούτος.

ΜΑΥΡ. Προέτεινον τὸ στήθος εἰς τὰ ἐγχυρίδιά σας, δὲν ἀρνοῦμαι τὴν χειρά μου εἰς τὴν φιλίαν σας.. ἀν διναμαι ἀληθῶς νὰ πιστεύσω ὅτι εὐρίσκομαι μεταξὺ φίλων!..

ΓΕΝ. Πιστεύσοσε εἰς ἐμὲ, πολίτα, εἴμεθα τοιούτοις.

ΔΙΕ. Πράγματι δὲν ἔχετε ἁδίκον, ἀν δλίγον ἀμφιβάλλετε εἰς τὺς λόγους μας; δι βάναυσος τρόπος μετὰ τοῦ ὅποιου σας ὑπεδέχθημεν, ἡδύνατο νὰ σας κάμη νὰ ὑποβέσσητε ὅτι περιεπέσσατε ἐν τῷ μέσῳ διάδος βραχιακῶν... δὲν ἔχει οὕτω, συζυγέ μου;

ΜΑΥΡ. Πράγματι ζώμεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἦν ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφιβάλλωμεν περὶ παντὸς καὶ δι' ὅλους (ἐνατενίων τὴν Γενοβέφαν) ἔκτὸς διμως ἔκείνων οὔτινες γενναῖως μας σώζουστε τὴν ζωήν. (καθ' ἔστιν) Σύζυγός του!

ΔΙΕ. Πᾶν διτὶ τώρα ἔπραξεν ὑπέρ οὐδων ἡ σύζυγός μου, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἡ ἀνταμοιβή. Γνωρίζομεν τὴν μεγάλην ὑπηρεσίαν, ἥν χθες τὸ ἐσπέρας τῇ προσφέροτε, ὑπηρεσίαν τῆς δοπιάς τὴν βράτητα δὲν εἶσθε εἰς κατάστασιν νὰ ἔνοηστε, καὶ τὴν δοπιάν διμως εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθητε εἰς δλίγας λέξεις.

ΜΑΥΡ. Όμολειτε, πολίτα, σας ἀκούω.

ΓΕΝ. (σιγά πρὸς τὸν Μωράνδο) Τι θὰ εἴπη δι σύζυγός μου;

ΜΩΡ. (σιγά) Μής σώζει...

ΔΙΕ. Όνομάζομε: 'Εκτωρο Δίξιμερ καὶ εἰμὶ κύριος τῆς περιφριμοτέρας ἐν τῇ πρωτευούσῃ βιρτοπολεῖς. Είμαι τοι πλούσιος, ἀλλ' εἰς δύο ἔτη ἀκόμη, ἐάν αἱ ἐργασίαι μου ἀποβῶσι κατ' εὐχὴν, θὰ δυνηθῶ νὰ διπλασιάσω τὰ κεφάλαια μου. Θὰ ἔννοησατε διτὶ, ὡς κατάντησε σύμερον τὸ ἐμπόιον καὶ μὲ τοὺς ἐπιβιρύνοντας αὐτὴν φόρους, τοὺς δοπιάς πᾶς ἔντιμος πολίτης δρεῖται νὰ πληρώνῃ πρὸς τὴν πικρίδα, μᾶς ἀποβάνεις ἀδύνατον νὰ εὐθυμημεν, ἐάν δὲν ἐσκεπτώμεθα γνωστότατον μέσον... νὰ εἰσάγωμεν δηλαδὴ τὰ ἐμπορεύματά μας οὐχὶ ἐκ τῆς κεντρικῆς θύρας, ἀλλ' ὑπεράνω τῶν τειχῶν παιγνίδι τὸ δοπιόν οὐδόλως ἀρέσκει εἰς τοὺς ὑπουργάνους τῶν Οἰκουνομικῶν, ἀλλ' ἀρέσκει εἰς ἐμὲ, διότι κερδίζω τὰ 100 λ. [ο.] Ο καλδὲ οὗτος ἀνθρωπός (δεικνύων τὸν Μωράνδο) εἶναι πανθερός μου διάσημος γηπικός, δι πολίτης Μωράνδ... θεωρήσατε τὰς ἐκ τῶν χρωμάτων βεβαμένας χειράς του, καὶ κρίνατε τον καθότι δυσκόλως θὰ ἀνέρθητο ὅμοιόν του. (δι Μαυρίκιος γαλί ο Μωράνδο γαμετώνται) Αὕτη εἶναι ἡ σύζυγός μου... προσφίλες γυνὴ, μὲ βοηθεῖ οὐτε ἀλίγον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου. Τὴν πικρελούσαν νύκτα, δὲν θέμεις τὴν ἐσώσασε εἰς τῆς περιπόλου, ήτις τὴν συνέλαβεν, ἐπέτρεψεν ἀπὸ εἰς αἰρίαν τινὰ φίλων, μετὰ

τῶν δόπιων μοὶ συνεφώνησε λαμπρὰς ἐργασίας! Ἐνοιήστε διτὶ ἀν διδηγείτο εἰς τὴν φρουρὰν καὶ ἐκρατεῖτο, θὰ ἐτρέχομεν κίνδυνον γ' ἀπολέσωμεν... ἐν σχεδὸν ἐκατομμύριον... καὶ τὴν κεφαλήν...

ΜΑΥΡ. Είναι ἀληθές... μοὶ εἴπεν διτὶ ἔκυνδύνευσεν η ζωὴ της...

ΔΙΕ. Τώρα λοιπὸν διτὶ εἰσθε ἐν γνώσει διλων, θὰ ἐνοιήστε πόσον η ἐνταῦθα περιοδεία, πας καὶ αἱ πρὸς τὸν θυρωρὸν ἐρωτήσεις σας, μᾶς ἐνέβαλον εἰς ταραχὴν καὶ μετεχειρίσθημεν πρὸς διμᾶς τὴν κακὴν ἐκείνην ἀσιστητα.

ΜΑΥΡ. 'Αλλὰ σας εἴπον τ' ὄνομά μου...

ΔΙΕ. Θεέ μου! τὶ σημαίνει τὸ ὄνομα! ἐάν η Γενοβέτριχ μᾶς τὸ ἐγνωστοποίει πρὸς διμᾶν, θὰ σας ἀνεγνωρίζαμεν διτὸς τὸν σωτηρά της, ἀλλὰ αὕτη τὸ ἐλημόνησε...

ΜΑΥΡ. (ἐναντίων τὴν Γενοβέφαν) 'Αχ! τὸ ἐλημόνησε!

ΔΙΕ. Σχεδιάλυψα τὸ μυστικόν μου καὶ τοῦτο σας ἀποδεικνύετε διτὶ μοὶ ἐμπνέετε πλήρη ἐμπιστοσύνην διλεγετε νὰ μᾶς προδώσατε η διλεγετε νὰ δεχθῆτε τὴν προσφορὰν ἐνδὸς τιμίου λαθρεμπόρου, καὶ νὰ γίνητε φίλοι τῆς οἰκογενείας μου; 'Απαντήσατε εἰς ἀμφότερα' δι προστάτης τῆς συζύγου μου οὐδὲν ἔχει νὰ φοβερή ἀπὸ διμᾶς.

ΜΑΥΡ. Σέδωμαι τὸ μυστικόν σας καὶ δέχομαι τὴν προσφοράν σας. (καθ' ἔστιν) Θὰ δύναμαι νὰ τὴν πλησιάζω! νὰ τὴν βλέπω συνεχῶς!

ΓΕΝ. (καθ' ἔστιν) Αὐτὸς οἰκιακὸς φίλος! Ο Θεός θὰ μοὶ δώσῃ δύναμιν νὰ παλατίω μὲ τὴν καρδίαν μου!

ΜΩΡ. (σιγά πρὸς τὸ Δίξιμερ) Εὔγε Δίξιμερ... ίδοις δινθρωπος διτὶς μᾶς ἐχρείστεο.

ΔΙΕ. (καθ' ἔστιν) Τώρα δις θέωμεν διν αἱ διπλούσιαι μου ἔχωσι βάσιν (μεγαλοφύνως) Τώρα, πολίτα... πᾶς δινομάζεσθε;

ΜΑΥΡ. Μαυρίκιος Λινδάν.

ΔΙΕ. Έλπιζω, πολίτα Μαυρίκιε, διτὶ τώρα δὲν θὰ ἀποποιηθῆτε, νὰ μᾶς ἐγνήσατε τὸ ἀληθὲς αἴτιον διπρὸς οὓς διθῆσε πρὸς τὰ ἀπόκεντρα ταῦτα μέρη τῶν ἀργά.

ΜΑΥΡ. Σχεδιαστὸν δὲ μὲ συνελάβητε, καὶ δὲν τὸ ἐπιστεύσατε... ἐζήτουν μίαν γυναικα..., .

ΔΙΕ. Δὲν θέμενάμεθα νὰ σας πιστεύσωμεν καθότι γυναικας... ἀς ἔννομεθα... ἀνταξίας διμῶν δὲν γνωρίζωμεν εἰς τὰ μέρη ταῦτα...

ΜΑΥΡ. Πιθανῶν νὰ ἔσφαλον τὴν συνοικίαν.

ΓΕΝ. (καθ' ἔστιν) 'Ηρχετο δι' ἐμέ!

ΔΙΕ. Τὴν χειρά σας λοιπὸν, πολίτα... η εἰρήνη ἔγεινε,

ΜΑΥΡ. Εὐχαρίστως (Τῷ δίδει τὴν χειρα)

ΔΙΕ. (καθ' ἔστιν) Τι διλέπω! τὸ δικτύον τὴν Γενοβέφας (μεγαλοφύνως) 'Απὸ τοῦδε λοιπὸν, θὰ ἐρχεσθε συνεχῶς πρὸς ἐπέσκεψί μας, δὲν εἶναι ἀληθές, πολίτα

ΜΑΥΡ. Οσον συνεχέστερον μοὶ ἐπιτρέψητε...

ΔΙΕ. Καθ' ἔκσταν... ἀν σας εὐχεστή...

ΓΕΝ. (καθ' ἔστιν) Θεέ μου!

ΔΙΕ. 'Εντούτοις διλεγετε νὰ πίνω μαζὶ μίαν φίλων,

ἐκλεκτοῦ Βουργονικοῦ; Καὶ αὐτὸς ἀκόμη εἶναι λαθρεμπόριον. Δίδω δεῖπνον εἰς τοὺς ἐργάτας μου, αὐτὸς ἐκείνους στίτινες θὰ σᾶς ἔκαμπνον τὸ πανηγύρι...

ΜΑΥΡ. Δὲν θέλω νὰ πᾶς ἐνοχλήσω.

ΔΙΕ. (σιγά πρὸς τὴν Γενοβέφαν) Παρακαλέσατε τὸν διεγθῆ.

ΓΕΝ. (σιγά) Εγώ;

ΔΙΕ. (σιγά) Ναι... σύ...

ΓΕΝ. Καὶ διατὶ θέλετε νὰ μᾶς στερήστε τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης, Κύριε; 'Ημεῖς ἐγκαρδίως σας προσφέρομεν...

ΜΑΥΡ. 'Οταν ἔχη οὕτω... εὐχαρίστως δέχομαι (καθ' ἔστιν) Εύτυχης.

ΔΙΕ. Θυμάσια! Θὰ διμιλήσωμεν περὶ τῶν νέων τῆς ημέρας. 'Αλλ' ἐν προκειμένῳ, θὰ εἰσθε βεβαίως εἰς κατάστασιν νὰ μᾶς εἴπητε λεπτομερείας τινάς περὶ τῆς ἐν Παρισίοις εἰσόδου τοῦ περιφήμου ἐκείνου πλάνου...

ΜΑΥΡ. 'Οταν ἔχη οὕτω... εὐχαρίστως δέχομαι τὸν Δικτύον τοῦ Ερυθροῦ Οἴκου.

ΔΙΕ. Πράγματι.

ΜΑΥΡ. Λέγεται διτὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν μετημφιεσμένος καὶ στηρίζομενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος γυναικος τινος, λέγεται πρὸς τούτους διτὶ ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῖς ἐζητήθησαν τὰ ἔγγραφά των, καὶ μὴ ἔχοντες αὐτὰ δι μὲν ἐπιπότης, ίνα σωθῆ, ἐδραπεύτευσε διά τινος παλατίου ἔχοντος; διτὴν εἰσοδον, η δὲ γυνὴ ἔγεινεν ἀφαντος εἰς τοὺς σκοτεινούς δικρόμους.

ΜΑΥΡ. 'Ωρειχ! έξαιρετα! Καθότι πιθανὸν τὴν φορὰν ταύτην νὰ συλληφθῇ.

ΜΑΥΡ. Ενδέχεται.

ΜΑΥΡ. Συλλάβετε τον, συλλάβετε τον! Εὐχαρίστως θὰ τὸν ίδω ταρχούσμενον εἰς τὸν σάκκον!

ΔΙΕ. Καὶ πρὸ παντὸς; ἄλλου φρουρῆτε καλῶς τὴν Κυρίαν Βέτο τὴν χήρα Καπέτου... διότι διπότης διλατεῖσαν τὰς δυνάμεις θὰ μεταχειρίσῃ διποτας σας τὴν ἀφροπάσηη.

ΜΑΥΡ. Περὶ τούτου δις σκεφθῆ 'Αστυνομία' τὸ κατ' ἐμὲ, διτὸν τύχω φρουρὰ εἰς τὸ Τέμπλον θέλω ἐκπληρώσει τὸ καθηκόν μου.

ΔΙΕ. Εὔγε, πολίτα, ζήτω η πιτρίς! Μωράνδ, μέχρις διτούς πολίτης Μαυρίκιος ἀποπερατώσῃ τὰς φιλοφρονήσεις του μετὰ τῆς συζύγου μου, δι μάγωμεν νὰ ἐπισχοληθῶμεν διλίγον εἰς τὴν οἰνοθήκην... ἀνακλητείσθε πολίτα...

ΓΕΝ. (καθ' ἔστιν) Καὶ μὲ ἀφίνε

ΜΑΥΡ. (λαμβάνων και φιλῶν τὴν γετρά της) "Οχι... μείνατε· τὸ ρινόμακτρόν σας ἐπὶ τῆς πληγῆς μου θὰ ηνεῖται τὸ ισχυρότερον βάλσαμον! . . . (κομβόνει τὸν στολὴν τοῦ ἑγκλείων τὸ ρινόμακτρον)

ΓΕΝ. 'Ο σύζυγός μου! (ἀπομακρύνεται)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΓΕΝΟΒΕΦΑ και ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ

ΔΙΞ (ἀκούοντας τὰς τελευταίας λέξεις) Φίλοι, εἰς τὴν τράπεζὴν οὐδὲν ἄλλο περιμένουσιν ηὔματα.

ΓΕΝ. Βλέψτε πολίτα. (σιγή) (Στηριγμήτε εἰς τὸν Ερχόμενον μου και προσποιηθῆτε ἀδιαφορίαν πρὸς χάριν) (ἐξέρχονται)

ΔΙΞ. Καὶ θὰ ἐπιτρέψω ἵνα δὲ ἀνθρώπος εὗτος πλησιάζῃ τὴν σύζυγόν μου; Θὰ διευκολύνω ἔγοι τούτος τὰς συνεντεύξεις των; 'Ο Μωράνδ διετρύχεται διτὶ δ Μηρίκιος θὰ ὑποθοιησθῇ τὰ σχέδιά μας. . . Ήλοταν νὰ τὸν ὑπακούω εἰς δλα. . . καλῶ. Θὰ ὑπακούω. 'Η Γενοβέρα εἶναι ἐνάρτος σύζυγος; ή τιμή μου οὐδένα τρέχει κινδυνον. (ξέρχεται)

Τέλος τῆς Α'. πράξεως.

(ἐκ τοῦ Ιταλικοῦ)

I. S. ΜΑΝΕΣΣΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ

ΤΩΝ

ΓΕΝΙΚΩΝ ΙΕΡΕΖΕΤΑΣΩΝ

[συνέχ. ὥρα φυλ. Ζ']

'Ο ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῆς Ιερᾶς Ἐξετάσεως παρουσιάζει ήμερην μίαν τῶν ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς ἐργμόσεως τῆς Ἰσπανίας διότι ἔαν ἐπὶ τῶν ἑκατομμυρίων κατοίκων, τοὺς δρόποις τὸ ιερεζεταστικὸν σύστημα ἀφήρησεν ἀπὸ τῆς χερσονήσου διὰ τὴς καθ' ὀλοκληρίαν ἀπελάσεως τῶν Ιουδαίων και τῶν ὑποδούλων και βαπτισθέντων Μαχρών, προσθέσωμεν περὶ τὰς 500 χιλιάδας οἰκογένειῶν παντεργμαθείσας ἔνεκ τῶν ἀπανθρώπων, κακουργούσατων και θηρῷ θεστάτων ἐκτελέσεων τῶν ἀποφάσεων τοῦ ιεροῦ δικαστηρίου, ἀναμφισβόλως θέλομεν εὑρεῖ διτὶ ἔαν δὲν ὑπῆρχε τὸ δικαστήριον τοῦτο, ή Ἰσπανία θήλεν ἔχει 12 ἑκατομμύρια κατοίκων περισσότερον τοῦ σημερινοῦ πληθυσμοῦ, διτὶς ὑποτίθεται ἀνερχόμενος εἰς 11 ἑκατομμύρια.

Εἶναι γνωστὸν διτὶ ἡ χώρα τῆς Γαλλίας δὲν εἶναι κατὰ πολὺ ἐκτενεστέρχ ἐκείνης τῆς Ἰσπανίκης χερσονήσου, ητίς, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἔχει γῆν εὐφοριωτέραν και καλημένης ὀφελιμωτέρον, ως ἀποδεικνύουσι τοῦτο ή τε ἀφθονία και ποιότης τῶν οἰνῶν, τοῦ ἐλαίου και τῶν

καρπῶν τοὺς διποίους περάγει. 'Η μαρτυρία αὕτη ἀρκεῖ νὰ πείσῃ τινὰ διτὶ ἡ ἐν λόγῳ χώρᾳ ἡδύνατο νὰ ἐκθέψῃ τούλαχιστον 20 ἑκατομμύρια κατοίκων, δισοὺς πράγματις ἡρίθμει διτὶ διηρημένη εἰς 85 χριστιανικάς βίσιτας, τὴν τῆς Καστιλίας, Λεόντης, Γαλικίας, Πορτογαλίας, Ἀραγωνίας και Ναυάρρας, και εἰς διτὸς μωμοθυνικά κράτη, τὸ τοῦ Τολέδου, τῆς Σεβίλλας, Κορδόνης, Ισένης, Γρεναδίας, Μουρικίας, Βαλεντίνας και Βαδισσών.

Ταρετηρήσαμεν διτὶ κατὰ τὸ ἔτος 1481 δ ἀριθμὸς τούτων ἡτο ισος πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀπολεσθέντων θυμάτων. 'Αλλ' ἵν' ἀπομακρύνωμεν πᾶσαν ἰδέαν ὑπερβολῆς, δὲν ὑποθέτομεν ἡ τὸ ημίσιου τοῦ ἀριθμοῦ. Δύναται διτὶ δὲν νὰ λεχθῇ μετὰ θεοβατητος διτὶ κατ' ἔτος ἐν Σεβίλλᾳ ἐκαίστοντο 88 αὐτοπροσώπως, 44 εἰς εἰκόνας και 625 ὑπεβάλλοντο εἰς μετάνοιαν (penitentiali), ὃν τὸ διλικὸν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς 757 θύματα ἐτήσια.

Εἰς τὸ ἐν Σεβίλλᾳ παλάτιον Τριάνα, τὸ διποῖον ἡτο προσδιορισμένον διὰ τὸν πρόδρομον τοῦ δικαστηρίου τῆς Ιερᾶς Ἐξετάσεως, κατὰ τὸ ἔτος 1524 ἔξετέθη ἐπιγραφὴ, δι' ἡς ἐθεοβατητος διτὶ ἀπὸ τοῦ 1192, καθ' ὃ ἔξεδιώθησαν οἱ Εβραῖοι, ἔως τοῦ 1524, ἐκάσταν κατὰ διαταγὴν μόνον αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου περὶ τὰς 5.000 αὐτοπροσώπως, περὶ τοὺς 500 εἰκόνας και περὶ τοὺς εἰκόσακιλίους ὑπεβάλθησαν εἰς μετάνοιαν. Εἴθεν εἰς τὸ διάστημα τῶν 32 ἐτῶν ἔχαίστοντο ἐτήσιας, 38 αὐτοπροσώπως, 16 εἰς εἰκόνας και 673 μετενόουν. Διὰ ἐλλόγως δύναται τὶς νὰ παραδεχθῇ τὸ αὐτὸ πεσόν και διὰ τὰ λοιπὰ ιεροδικαστήρια τοῦ βασιλείου ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θέλομεν παραδεχθῇ τὸ ημίσιου τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ὑποθέτομεν διτὶ ἔνεκα τοῦ ἐμπορίου διπερ ἡτο ἐκτεταμένον εἰς τὸ βασιλείου τῆς Καστιλίας, κατώκους ἔκει περισσότεροι οἰκογένειαι καταγόμεναι εἰς ιερεζητῶν ἡ ἀλλαχόσε.

Συγκριτικῶς τῶν τριῶν ἐτῶν 1490, 91 και 92, μεταξὺ τῆς ἐποχῆς περὶ ἡς ἀναφέρει δ Bernaldez και τῆς ἐποχῆς τῆς τοῦ Παλατίου Τριάνα ἐπιγραφῆς, δύναται τὶς νὰ παραδεχθῇ τὸ ἀνάλογον ἀποτέλεσμα τῆς προγονούμενης δικαστείας ἡμεῖς δύμας θέλομεν ἀποδεχθῆ τὸ διδόμενον τῶν 32 ἐτῶν θεωρουμένων ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς, διὰ τὸν λόγον διτὶ δ λογισμὸς οὐτοῦ διδοὶ διγόστερον ἀριθμὸν θυμάτων,

Τοιαῦται εἶναι αἱ βάσεις ἐφ' ὃν στηριγμήσεται ή ἀπρίθμησις τῶν καταδικασθέντων ὑπὸ τῆς Ιερᾶς Ἐξετάσεως κατὰ τὴν πρώτην δεκαοκτατίκην τῆς ἐγκαθίδρυσεως τῆς Παραδεχθέντοις ἀφ' ἐτέρου, τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ως εἰς ἀνήκει καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ πρώτου γενικοῦ ιερεζεταστού Torquemada (*)

(*) Th, Ce-Torquemada ή Torre-Qnemada (καιώνεος πύργος) πρώτος ιερεζεταστής ἐν Ἰσπανίᾳ ἔγενον. ἐν Valladolid τὸ 1420 και ἀπέθανε τὸ 1498. Κατὰ τὴν ἔξασκησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ὡς ιερεζεταστῆς ἀνέδειξεν ὑπερβάλλοντας αὐτοπρόστητα κατατάσσουν ὄντως θηριωδίαν Οὕτως συνεβούλευσε τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1492 συμβάσαν ἔξωσι τῶν Εβραίων ἐκ τῆς Ἰσπανίας. Ως ιερεζεταστής κατεδίκασεν 8,890 ἄτομα εἰς θανατόν και περὶ τὰς 100,000 εἰς ητον ἐλαφρωτέρας τονάς!!!

Αγρότες Βερναλδέζ ιστορικοί Θρυλλονος, και ζω-

γόμος τοῦ δευτέρου γενικοῦ ιερεζεταστοῦ, ἀναφέρει ἐν τῇ Ιστορίᾳ τῶν Καθολικῶν Βασιλέων, διτὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1482 ἔως τέλους τοῦ 1489, ἐκάσταν ἐν Σεβίλλᾳ πλέον τῶν 700 ἀτόμων, και ὑπεβάλθησαν εἰς μετάνοιαν οὐχὶ διλγώτερος τῶν πεντακισχιλίων. Οὐδεμίαν μνείαν ποιεῖται περὶ τῶν εἰς εἰκόνας καέντων.

Παρετηρήσαμεν διτὶ κατὰ τὸ ἔτος 1481 δ ἀριθμὸς τούτων ἡτο ισος πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀπολεσθέντων θυμάτων. 'Αλλ' ἵν' ἀπομακρύνωμεν πᾶσαν ἰδέαν ὑπερβολῆς, δὲν ὑποθέτομεν ἡ τὸ ημίσιου τοῦ ἀριθμοῦ. Δύναται διτὶ δὲν νὰ λεχθῇ μετὰ θεοβατητος διτὶ κατ' ἔτος ἐν Σεβίλλᾳ 88 αὐτοπροσώπως, ισχρίθμους εἰς εἰκόνας, ἀντὶ τῶν ἡδη ἀποθηκάντων ἡ φυγόντων και ὑπέβαλλε 17.000 ἄτομα εἰς πολυειδεῖς μετάνοιας· ητοι ἐν δλω 21,000 εἰς θν έ το ο. Αποσιωπῶμεν δὲ τοὺς ἀπολεσθέντας εἰς τὸ βασιλείου τῆς Αραγωνίας, ἔνθα ή ἀρχής ιερὰ Εξέτασις ὑπῆρχεν ἐν πλήρεις ἀνέργεια.

Κατὰ τὸν ἐποχὴν ιερεζεταστῶν, καθ' ὅλον τὸ βασιλείου τῆς Καστιλίας δὲν ὑφίστατο ἡ ἐν μόνον δικαστηρίον ἐδρεύον ἐν Σεβίλλᾳ, τὸ διποῖον κατὰ τὸν ιστορικὸν Mariana, ἔκαυσεν, εἰς τὸ διάστημα ἐνδε τούς, πλέον τῶν 2,000 αὐτοπροσώπως, ισχρίθμους εἰς εἰκόνας, ἀντὶ τῶν ἡδη ἀποθηκάντων ἡ φυγόντων και ὑπέβαλλε 17.000 ἄτομα εἰς πολυειδεῖς μετάνοιας· ητοι ἐν δλω 21,000 εἰς θν έ το ο. Αποσιωπῶμεν δὲ τοὺς ἀπολεσθέντας εἰς τὸ βασιλείου τῆς Αραγωνίας, ἔνθα ή ἀρχής ιερὰ Εξέτασις ὑπῆρχεν ἐν πλήρεις ἀνέργεια.

Κατόπιν τοιούτων βάσεων, ἐν Σεβίλλᾳ κατεδίκασθησαν 88 εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν (ἐκάσταν), 44 εἰς τὴν δευτέραν (ἐκάσταν αἱ αὐτῶν εἰκόνες), και 625 εἰς τὴν τρίτην (ὑπεβάλθησαν εἰς κανόνα μετάνοιας) τὸ δλον 757. Σημειωτέον δὲ διτὶ εἰσέτι ἐνήργεις μόνον τὸ δικαστήριον τοῦ τούτου τῆς Καστιλίας, διότι ἐκεῖνα τῆς Αραγωνίας, Καταλωνίας, Βαλεντίνας και Μαΐσηρας, ὑπήρχοντο εἰς τὸ δικαιοδοσίαν τοῦ ἀρχαίου Ιεροδικείου.

Κατὰ τὸν ρηθέντα τρόπον τοῦ λογίειν, δ ἀριθμὸς τῶν ἐν Σεβίλλᾳ θυμάτων κατὰ τὸ ἔτος 1482 εἶναι δ αὐτός.

Η Ιερὰ Εξέτασις ἤρξατο ἐν Κορδόνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ τούς, διποῖον πειθαρώτατον νὰ κατεδίκασθε τόσους δισοὺς εἰχε καταδικάσει κατὰ τὸ πρώτον ἔτος, τὸ δικαστηρίον τῆς Σεβίλλας· οὐχ ἡτο μόνον μετριάσει τὸν ἀριθμὸν κατὰ τὸ δέκατον μέρος, ἵνα μὴ ἀπομακρυθῶμεν τοῦ παραδεχθέντος συστήματος τῆς μετριάσης.

Κατὰ τὸ αὐτὸ τούς διδούθη και τὸ ἐν Ιανέη ιεροδικείον. Τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑποθέτομεν ἴστον τῶν τοῦ ἀνώρθησαν δύο τῆς Κορδόνης και Σεβίλλας. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀνηγράφη και τὸ τούτου Τολέδου ἐν Σιουδαρεάλη, τούτου δὲ δ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων εἶναι ισος τῶν 2,100 θυμάτων και 200 κατέντας αὐτοπροσώπως, 200 εἰς εἰκόνα

»κ' ἀπὸ τοῦ [γρ. κὴ ἀπ' τοῦ] Ἐλάτου τὸ βουνό, (1)
κέκειθεν μὴ περάσθε [γρ. ἔκειθε μὴν περάστε],
»γιατὶ θναὶ ἔνα [γρ. γιατ' εῖν' ἔνα] κακὸν θηριό,
»καὶ θὰ σᾶς φάει ὅλους»
Ἐκεῖνοι ἐπαράκουσαν [γρ. ἐπαράκουσαν]
τὰ λόγια τοῦ πατρός των (γρ. τοῦ πατέρα),
κ' ἔδγηκε τὸ κακὸν θηριό,
καὶ ἔταξε τους ὅλους.

Εἰς τὸ ἀσμάτιον τούτο φέρομεν τὰς ἀκολούθους πα-
ρατηρήσεις.

1. Ο ποιητὴς φάνεται διτι μετεχειρίσθη ὑπερβολὴν
τινα, ἀναβίσσας τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων τοῦ Διγενῆ
εἰς δώδεκα διὰ τοῦ τρόπου τούτου ήθελε τε βεβίως νὰ
παραστήσῃ τὸ ἀντίτητον τοῦ κακοῦ ἔκεινον θηρίου, ὡς
ἰσχύσαντος δῆθεν νὰ καταβάλῃ καὶ καταφάγη πολυά-
ριθμον συνοδείαν ὠπλισμένων ἀνδρῶν. Τοιαύτην ὑπερ-
βολὴν εὐρίσκομεν καὶ εἰς ἄλλα δημοτικὰ ἔσματα. «Ἐγ-
τινε τῆς Ἡπείρου ἔξαρτεται τεραστίως ἡ ἀνδρεία τοῦ
Ἡρως διὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων του
«Ἐξηντα δράκους σκότωτα, κ' ἔξηντα λαδωμένους» (Χαρ. σ. 203)

Ωταύτως καὶ ἐν Βύθοίκ ἔδουσι,
«Τρχός» ἀρκούδια σκότωτα, καὶ ἔξηντα δύο λιοντάρια! (Pass. 5)

Ο Ἀκρίτας πάλιν ἐν τινι Τραπεζούντιῳ ἔσματι πα-
ρίσταται ως μαχήσας μόνος, καὶ καταβιλὼν 9,000
ὠπλισμένους ἀνδρας (Pass. 410). Εἰς τὰς ὑπερβολὰς
ταύτας ἀνάγεται βεβίως καὶ ἡ τοῦ ἀσμάτιου μας, τὴν
ἔποιαν ἐν ἔξαιρέσωμεν, αἱ λοιπαὶ αὐτοῦ φράσεις ἔ-
χουσι μετρίως καὶ ἀκριβῶς.

2. Εἶναι προσέτι ἄξιον νὰ παρατηρηθῇ καὶ ἡ κατὰ
τοὺς προγενεστέρους χρόνους ἐπικρατοῦσα καλὴ συνή-
θεικ, καθ' ἣν τὰ τέκνα, μέλλοντα νὰ ἐπιχειρισθῶσιν
ἐκδρομάς τινας, ὥφειλον πρῶτον νὰ ζητήσωσι τὴν εὐ-
χὴν τῶν γονέων των, οἵ δὲ γονεῖς οὖν τῷ εὐχῇ ἔδιδον
αὐτοῖς καὶ συμβουλὰς διπος μὴ ἐκτεθῶσιν εἰς τούτους, ἡ
ἔκείνους τοὺς κινδύνους. Τοιαύτην συνήθειαν οὐ μόνον
τὸ ἀσμάτιον μας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μαρτυροῦσιν,
εἰς δὲ διολογεῖται προσέτι καὶ ἡ τιμωρία τῶν παραβάν-
των τὰς πατρικὰς, ἡ μητρικὰς συμβουλάς. «Ἐγ τινε ἔ-
σματι τῆς Σαλονίκης ἀναγινώσκομεν,

»Κ' ἡ μένα του τὸν διάταξε· κ' ἡ μάνα του τοῦ λέγει·
»Γιάννη μ' σὸν θέλης τὴν εὐχὴν ἐμὲ καὶ τοῦ πατρός σου,
»Ζὲ μονοδέντρι μὴ σταθῆς, σὲ λεύκα μὴ σταλιστης,
»Τι βραγέν· η λάμια τοῦ γιαλοῦ, η λάμια τοῦ πελάγου.—
»Κ' δι Γιάννης ἐπαράκουσε τῆς μάνας τοῦ τὰ λόγια,
»Κ' ἔδγηκ' η λάμια τοῦ γιαλοῦ, η λάμια τοῦ πελάγου,
»Κ' ἐπῆρετο τὰ πρόσωτα· καὶ ὅλα τοῦ τὰ γίδια—» (Pass. 524)

(1) Τὸ βουνὸν τοῦτο εἶναι τὸ ὄπε τῶν ἀρχαίων καλούμε-
νον Αἴνος, νῦν δὲ Ἐλατον, διὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ φυομένας Ἐλά-
τους, ἡ Μαυροβούνη, διὰ τὸ μέλαν αὐτοῦ χρῶμα, ἔνεκα τῶν
ποκνῶν δασῶν. (Monert. Tom. I. pag. 90). Κατὰ Γουδιστῶνα,
ὑπὸ Κουρσίου ἀναφερόμενον, μόνος ὁ Ὀλυμπος εἶναι τοῦ Αἴ-
νου ὑψηλότερος. «Εγει δὲ ὅφος περὶ τοὺς 4,000 πόδας ὑπὲρ
τὴν θάλασσαν (Curs Tom. III Libr. V. pag. 245)

»ἰστεντως καὶ ἐν Καρπίθῳ ἔδουσι,
»Πάντα τοῦ λέγ' η μάνα του, πάντα παράγγελέ του,
»Βλέπε, σὺ Γιάννη, θέλε ποὺ, σοῦ λέγω Καλογιάνη,
»Σὲ μονοδέντρι μὴ ναιέξῃς, ε τοὺς κάμπους μὴν κατέσθῃς,
»Καὶ σ' τὸν ἀπάνου ποταμὸ μὴ παίξῃς τὸ περνιαλί,
»Κ' ἔρτουν κ' μονομάζοχτον τοῦ ποταμοῦ νεράδες—
»Κ' ἔκενος δὲν ἀκράστηκε τῆς μάνας του τὰ λόγια,
»Κ' ἔκτανκ' ἐμαζόχτηκαν τοῦ ποταμοῦ νεράδες;» (Pass. 525)

Ἐκ τῶν δλίγων τούτων παρατηρήσεων γίνεται δῆλον,
ὅτι τὸ ἀσμάτιον εἶναι ἔξυφροσμένον μὲ τὰς αὐτὰς ἴ-
δεξ καὶ φράσεις, μὲ τὰς ἐποίας καὶ τὰ λοιπὰ γνω-
στὰ δημοτικὰ ἔσματα. «Ἐπομένως ἡθελε τὶς συμπερά-
νει εὐλόγως, διτι καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον Κα κὸ
Θηρὶ δὲ δὲν ἔλαθε ποτὲ πραγματικὴν ὑπαρξίαν, ἀλλ'
εἶαι πλάσμα τὰς φραστασίας τοῦ ποιητοῦ, ως εἶναι καὶ
τὰ εἰς ἄλλα δημοτικὰ ἔσματα διαφερόμενα τέρτα,
οἷον δράκοντες, λέοντες, λάμιαι, νεράδες, στοιχεῖα κ.τ.λ
(Pass. 508, 509, 510, 513, 516, 524 525, καὶ Χα-
σιώτ. σ. 208). Ήρι τούτων δὲ Πτερώνιος σημειοῦ.—
«Graeci non solum unique loco sedetiam magnis pulchris-
que, marigenius in esse credunt, quorum alii speciem-
lauri, allii draconis habent ec». (Index verbor ἐν Διστοιχίον),
Εἶναι δὲ περιττὸν, νομίζω, νὰ ὑπομνήσω καὶ διτι καθ' ὅ-
λας τὰς ἐποχὴς ὑπῆρχαν συγγραφεῖς, καὶ μάλιστα ποιη-
ταὶ, οἵτινες ἐπλήρωταν τὰς σελίδας των μὲ τοικύτα
μυθῶδην τέρτα (Millin. diction. des beaux arts ἐν Λ.
Dragon). Εἰς τὰ μυθῶδη δὲ ταῦτα τέρτα τὴν ἡθελούεν
κατατάξει καὶ τὸ τοῦ ἀσμάτιου μας Κα κὸ Θηρὶ δὲ,
ἐὰν αἱ ἀποδείξεις, τὰς ὀποίας ἔχομεν, δὲν ἔτινεν
ναὶ ἔξαλεψώσι πάσχαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πραγμα-
τικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως. Καὶ τῷ διτι.

1.ον Πρῶτον μὲν ἔχομεν τὴν γνώμην σοφοῦ ἀνδρὸς
Κεφαλῆνος, τοῦ ἱστοριογράφου Λοΐζερου, ἀκριάταντος
περὶ τὰς ἀρχὴς τῆς ἐνεστώσες ἐκατονταστηροδοσος, διτις
ἔμβρυθῶς τὰ πάττρια μελετήτας, ποιεῖται μνεῖαν περὶ¹
τοῦ κακοῦ τούτου θηρίου, ως περὶ πράγματος ἱστο-
ρικοῦ. (2)

2.ον Αλλογ ἔτι ισχυρότερον λόγον ἔχομεν τὸ ἐπί-
σημον ἐκεῖνο πρακτικὸν, ὅπερ συνέταξεν ἡ Ἐνετικὴ Κυ-
βερνητική, τὸ 1509, περὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐν λόγῳ
θηρίου, καὶ τοῦ ὀποίου περίληψιν διεκοινώσατε καὶ εἰς
ἔμε. (3) Εγει δὲ οὐ: ως.

«Τὸ ἔτος 1509, εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἅγ. Νικολέου,
εἰς τὴν θέσιν καλουμένην Ἀνεμοδοῦρη, (4) ὑπῆρχεν ἐκεῖ
δράκων, καταλυμανόμενος τὸν τόπον. Ὑπερχέθη (ἢ
τότε Κυβερνητική) νὰ δώσῃ ἀμοιβὴν τὰς γαίας, διτι κατεν-

(2) Ἀνέκοτον χειρόγραφον τοῦ ἱστορικοῦ τούτου πονήκα-
το; διακατέχει καὶ ὁ πολυμάθης φίλος μας κ. Π. Χιώτης.

(3) Τὸ πρωτότοπον τοῦ πρακτικοῦ τούτου εὑρίσκεται εἰς
τὸ Ἀρχαιολογεῖον Κεφαλῆνας, ἔν τινι χειρογράφῳ Βιβλίῳ
φέροντι τὴν ἐπιγραφήν.—Terminazioni municipali.—Ἀντε-
γράφθη δὲ τὸ 1633 εἰς ἀλλού ἀρχινοτέρῳ χειρογράφῳ.

(4) Η θέσιν αὕτη εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ὄρου Ρούδη, ὅπερ
εἶναι ἔξαρτη μεταξύ τοῦ Αἴνου.

ταὶ περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἅγ. Νικολάου, εἰς ἔκεινον, διτις
ἡθελεν ἐπιχειρισθῆ νὰ φονεύσῃ τὸ τέρας. Οἱ δύο ἀδελ-
φοι Ἰάκωβος καὶ Βερνάρδος Βρεσιάνοι ἀνεδέχθησαν τὴν
ἐπιχειρίσιν ταύτην κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἅγ. Νικο-
λάου ἐνεδύθησαν οὗτοι μὲ σιδηρᾶν πνονοπλίξιν, μὲ σιδη-
ρᾶς χειρίδας καὶ προσωπεῖς, καὶ ὁ μὲν, ὡπλισμένος μὲ
μάχιμαν, εἰσέβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρός, δὲ φέ-
ρων πέλεκυν, ἀνεπιδίκησεν ἐπὶ τῆς ρίχεως αὐτοῦ, καὶ
οὕτως ἀμφότεροι τὸν ἐφόνευσαν. Εύθυνος δὲ μετὰ τοῦτο
ἔγένετο λητανεία πάνδημος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἅγιου Νι-
κολάου.

1.Ο δράκων ἦτο μεγαλήτερος δύο βιῶν, ἡδύνατο
νὰ καταπάτῃ ἀνθρώπον, εἶχε μηκός ἐπτά τρημάτων καὶ
δύο πτέρυγας τούτων ἔγγραφος — εὐκολώτατα λύεται, ἐὰν
πριδεχθῶμεν (πράγμα ἔγγιτατον τῇ ἀληθείᾳ). διτι
τὸ ἔγγραφόν μας συνετάχθη ἐπὶ τῇ βίσσει μαρτυρικῶν
κατατίσσων, εἰλημένων ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λακοῦ,
(διτι, ὡς εἰπομέν, ἔπειτε εἰς τὰς ὑπερβολὰς) ἢ καὶ ἐκ
τοῦ στόματος αὐτῶν τῶν ἰδίων θηροκτόνων, οὔτε διτι
τοιούτου μέσου ἡθέλησαν ν' ἀναδείξωσιν λόγους.

1.ον Διτι τέροιςιν ἐκείνην τὴν ἀκριβολογίαν, διτις
χρακτερίζει πάσαν ἱστορικὴν ἀληθείαν, τούτεστιν ἀ-
φηγούντει πράγματα οὐχὶ γενικὰ καὶ ἐπιπλάσια, ἀλλὰ
συγκεκριμένα ἀκριβή, προσδιορίζοντα πρόσωπα, τόπου,
χρόνου, συνεπείς κ.τ.λ

2.ον Διτι διδεῖται διδεῖται παραδοξοφάνειαν, ἡ λογικὴν ἀν-
τίφασιν πεισέχουσι. Κατὰ τὸ λ. χ. θὰ ἐφείνετο ἀλ-
λόκοτος ἡ ὑπερχειρὶς ἀγρίου θηρός ἐπὶ ὑψηλῶν δρέων, καὶ
ἐν μέσῳ πεπυκνωμένων δασῶν; Όταντας φυτικώτατά
εἰσι καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα τὸ συμβεβηκός; τοῦτο,
τούτεστιν ἡ πρόνοια τῆς Κυβερνητικῆς πρὸς καταστροφὴν
αὐτοῦ, ἡ εὔρεσις ἀνδρῶν μεγαλύμων λαζαρίδων δρέων
πρὸς εἰσιτηρούς της καταστροφῆς ταῦτη, ἡ πυρ-
πόλυτος τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἡ τέλεσις πανδήμου λη-
τανείας κ.τ.λ.

3.ον Διτι τὰ πειρεχόμενα ἐν τῷ προκειμένῳ ἔγ-
γράφῳ συνετάχθησαν ὑπὸ προσώπου τοιούτου τῆς Ενε-
τικῆς Κυβερνητικῆς, τὸ 1509, περὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ
μονίου λύκου (τοῦ ἐν Τσακωνίᾳ σήμερον καλου-
μένου μονία λιούκο), ἡ μᾶλλον τοῦ μονίου συδεῖς
(κάπρου), καθότου τὸ φοβερὰ ταῦτα θηρία δὲ,
εἶναι σπάνια εἰς τοὺς τόπους μας. Ιδίως δὲ περὶ τοῦ
διευτέρου τούτου ἀρκετὸν νὰ ὑπενθυμίσωμεν διτι πλεῖστας
χῶραι τῆς ἀρχαίας καὶ μεταδώσῃ φευδεῖς καὶ ἐπιπλάστους εἰδήσεις,
τούτων δὲ δρειλενῶς καὶ εἰσιτηρούς της πλεῖστας.

'Αλλ' ὅμως, καίτοι οἱ λόγοι οὐτοὶ ἀποδεικνύουσιν διτι τὰς ἀποδεικνύουσιν διτι τὰς ἀποδεικνύουσιν διτι τὰς ἀποδεικνύουσιν διτι τὰς ἀποδεικν

ου ἐνήρεισε πλείονι δὲ ὀθισμῷ τοῦ συὸς χρησμένη καὶ δλον τὸν σίδηρον εἰσδεξαμένου τοῖς σπλάγχνοις, ἡ κατέχουσα χεῖρ τὸ ἀκόύτιον ὑποναρκάται καὶ ὑπενδίδωσι πρὸς τὸ ἄγαν τῆς τοῦ θηρὸς ἀντωθήσεως. — (Κεφ. B'. § i). Τὸ κινδυνωδέστατον τοῦτο κυνηγέσιον καὶ σημερον συνειθίζεται εἰς πολλὰ ὅρη καὶ δάση τῆς Αἰτωλοκαρνανίχης. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δὲν θὰ ἥτο, νομίζω, ἀπίθανον ἔαν παρεδεχώμεθα δτο τὸ τοῦ ἀστερίου μας Καὶ δ θηρὶ, ἥτον ἐκ τῶν λυμαίνομένων τὴν Ἑλλάδα μονιῶν συῶν.

Τοικύται εἰσί, φίλε, αἱ ἀσθενεῖς κρίσεις, τὰς δποίας ἥδυνθην νὰ ἐπιφέρω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἐκ τῶν δποίων συνάγονται αἱ ἀκόλουθοι ἀλήθειαι.

1.ον "Οτι τὸ κακὸν ἔκεινο θηρίον (μονίδος σύς, ἡ μονίδος λύκος) ὑπῆρξε πραγματικῶς ἐν Κεφαλληνίᾳ πρὸ τοῦ 1509.

2.ον "Οτι κατελυμαίνετο τὰ ἐπὶ τοῦ ὅρους Ρούδι χωρία.

3.ον "Οτι κατέφργε τὰ τέκνα δυστυχοῦς τίνος Κεφαλληνος, καλουμένου Διγενῆ.

4.ον "Οτι προνοίᾳ τῆς Κυθερνήσεως ἐφονεύθη τὸ 1509.

Ἐὰν τὰ ἔξχρμενα ταῦτα δὲν σοὶ φανωσιν δροικληθῆ, ρψον τὴν ἐπιστολήν μου παρανάλωμα τοῦ πυρός, ἐὰν δυώς τὰ ἐπιδοκιμάσῃς, ἐπιθυμῶ νὰ ὑποβάλῃς αὐτὴν εἰς τίνα τῶν σοφῶν συνεδριάσεων τοῦ ὑμετέρου Ἰνστιτούτου, τοῦ δποίου τὸν Κανονισμὸν (Regolamento) παρακαλῶ νὰ μοὶ διακοινώσῃς, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐκδεδομένος.

Ἐν τούτοις δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας διομολογῶ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔξαιρετικὴν ὑπόληψιν, καὶ σᾶς διαβεβιῶ δτο εἰς τίνα πάντοτε πρόσημος εἰς τὰς φιλικὰς διαταγὰς σας.

Ἐι. Λευκάδ., τῇ 24 Οκτωβρίου 1876.

Ο φίλος; Σας
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ.

Ημέραν τινὰ δ περίφρμος Φλαμανδὸς Ζωγράφος Ρουβίγγιος, διερχόμενος τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης, εἰσῆλθεν εἰς μονήν τινα αὐστηροτάτου κανονισμοῦ, ἐν τῷ πεντεχρῷ χορῷ τῆς δποίας παρετήρησεν, οὐχὶ ἀνεύ ἐκπλήξεως, εἰκόνα τινὰ ἔξχισιον καλλονῆς. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παρίστα τὸν θάνατον μοναχοῦ. Ὁ Ρουβίγγιος προσεκάλεσε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ δπως ἕδωσι τὴν ἀπαστράπτουταν ταῦτην αἴγλην ὑπερανθρώπου ἐπινοίας, οἵτινες ἀπαντεῖς τυμφεύσαν τοῦ θαυμασμοῦ τούτου.

— Τίς ἄρα γε νὰ ἔναι δ ποιητὴς τοῦ ἔργου τούτου; Ἡρότησεν δ. Βανδίκιος, δ προσφιλέστερος αὐτῷ μαθητής.

— Ονομά τι ἦν ἐγγεγραμμένον κάτωθεν τῆς εἰκόνος, ἀλλὰ τὸ ἔχουσιν ἐπιμελῶς ἔχαλειψε, ἀπήντησεν δ. Βανδίκιος.

"Εξαλλος πλέον καὶ ἐκτὸς ἔχυτοῦ δ. Ρουβίγγιος προσεκάλεσε τὸν ἥγούμενον τῆς μονῆς, δπως παραύτου μάθη τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου, δστις τοσοῦτον τὸν ἔξπληξε.

— Οὗτος δὲν εἶναι πλέον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, τῷ λέγει δ ἥγούμενος.

— Απέθανεν, ἀνεκρύχασεν δ. Ρουβίγγιος, ἀπέθανεν! Καὶ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐγνώρισεν αὐτὸν, οὐδεὶς διεκόνωσε μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ὄνομά του, ὅπερ ὥρεις νὰ ἔναι διάνατον; .. τὸ ὄνομά του, ἐνώπιον τοῦ δποίου θὰ ἥφνιζετο τίσις τὸ ἔμρον; Καὶ δμως, προσέθηκεν δ. Μοναχὸς πλήττων τὸ στῆθος—δτο τὸ πᾶν ἐνταῦθα δὲν εἶναι εἰμὶ ματαιότης, καὶ ἀπάτη; "Αφετε λοιπὸν αὐτὸν πλέον γαλήνιον, ίνα ἀποθάνῃ ἐν τῷ ἀσύλῳ δ περ ἔξελέξατο. "Αλλως δὲ, αἱ προσπάθειαι σας εἰς οὐδὲν θὰ ἀπολήξωσι, καθότι δ. Θεὸς δστις τὸν προσέλαθε παρ' αὐτῷ, δὲν θέλει τὸν ἐκδώξει.

— Ακούτας τὰς λέξεις ταῦτας δ. ἥγούμενος ἀλεκτρίσθη δγνώστου πυρός οἱ δρθαλμοὶ αὐτοῦ ἡττράψην, τὰ δὲ βλέμματα ἐν εἰς; ἀπεκαλύπτετο τι μυστηρῶδες, προσειδεῖν τὸν Ρουβίγγιον δοκερδαματεῖ. "Η ἀκρατος αὐτη παραφορὰ στιγμᾶς τινας μόνον διήρκεσε πάραυτα δὲ δ μοναχὸς ἔνευσε κάτω τοὺς δρθαλμοὺς, διεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖρας, δς εἰχεν ἐγέρει πρὶς τὸν οὐρανὸν ἐν στιγμῇ βαθείας ἐκστάσεως, καὶ ἐπανέλαθε.

— Ο καλλιτέχνης δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου!

— Τὸ ὄνομά του, πάτερ μου, τὸ ὄνομά του, δπως τὸ διακονιώσωμεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀποδώσωμεν αὐτῷ τὴν δόξαν ἡτις τῷ δρείσταται. Καὶ δ. Ρουβίγγιος μεθ' ἀπάντων τῶν μαθητῶν του, περιεκύλωσαν τὸν ἥγούμενον καθικετεύοντες αὐτὸν ἐπιμόνως, δπως τοῖς ἀποκαλύψη τὸν ζωγράφον τῆς εἰκόνος ἐκείνης.

Ο μοναχὸς ἔρριγει ψυχὸς ἴδρως διέρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου του ἐπὶ τῶν ισχυῶν παρειῶν του, τὰ δὲ χεῖλα του ἔσυστέλλοντο σπασμαδικῶς, οἵονει ἐπιθυμοῦντα νὰ ἐκπράσωτι τὸ ἀπόκρυφον, οὔτινος κατείχον τὴν κλεῖδα.

— Τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του, ἐπανελάμβανεν δ. Ρουβίγγιος.

Ο μοναχὸς, ποιήσας διὰ τῆς χειρὸς ἐπίσημον νεῦμα, ἀπεκρίνατο οὕτω.

— Ακροατήτη με, πρὸς θεοῦ! διότι κακῶς μὲ ἐννοήσατε. Σᾶς εἶπον δτο δ ποιήσας τὴν εἰκόνα ταῦτην δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· πλὴν οὐχὶ δτο καὶ ἀπέθανε.

— Ζῆ λοιπὸν, ζῆ! ἀποκαλύψον ὑμῖν αὐτὸν.

— Απαρνήθης τὰ ἐπίγεια πάντα, εἰσῆλθεν εἰς μονήν τινα, δπως διανύσῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου του.

— Μοναχός! πάτερ μου, τί λέγετε; τότε εἰς ποίαν μονήν εὑρίσκεται; διότι δρείλει πάραυτα νὰ ἔξελθῃ. "Οταν δ θεῖα Πρόνοια ἐπιθέτη εἰς τιγα τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας, δὲν πρέπει οὕτως νὰ ἀπομονοῦται. "Ο Θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ δψηλὸν ἐντολὴν, δην δρείλει νὰ ἐκπληρώσῃ. Εἰπέ μοι τὴν μονὴν ἐν δ. ἥγκρυπτηται, διότι θέλω πορεύθη νὰ τὸν ἔξχρμαντον ἔτι τὸν ἔποδεικνύων τὴν δόξαν ἡτις τὸν περιμένει. "Αν μοὶ ἀποποιηθῇ, θέλει ἐπιβληθῆ αὐτῷ τοῦ παρατηρητοῦ τοῦ ἀγίου βαθμοῦ λύσεως, εἰς δην ἀπολήγει δηγήσις, αὐτη.

οὔτε τὴν μονὴν ἐν δ εὑρίσκεται, ἐπάνελαθεν δ μοναχὸς δι ἐπιτακτικοῦ θήσου.

— Ο Ποντηφρὶς θέλει σε διατάξει τοῦτο, ἀπήντησεν δ. Ρουβίγγιος ἀπεγνωσμένως.

— Ακροατήτη, τέκνον μου, πρὸς θεοῦ! Νομίζετε, δτο δ ἀντρός οὐρανού, πρὶν δ. ἥγκρυπτη τὸν κόσμον, πρὶν δ. ἥγκρυπτη τὸν οὐρανόν, ἀποποιηθῇ πάτερν ἐπίγειον εὐτυχίαν καὶ δόξην, δὲν ἀπετάλαισεν ισχυρῶς ἐναντίον δμοίας ἀποράσεως; Νομίζετε, δτο δὲν δροκίμαστε πολλὰς ἀπογοητεύσεις καὶ δεινὰς ἀληγόδνας, ἔως οὖ πεισθῇ ἐπὶ τέλους—λέγει δ. Μοναχὸς πλήττων τὸ στῆθος—δτο τὸ πᾶν ἐνταῦθα δὲν εἶναι εἰμὶ ματαιότης, καὶ ἀπάτη; "Αφετε λοιπὸν αὐτὸν γαλήνιον, ίνα ἀποθάνῃ ἐν τῷ ἀσύλῳ δ περ ἔξελέξατο. "Αλλως δὲ, αἱ προσπάθειαι σας εἰς οὐδὲν θὰ ἀπολήξωσι, καθότι δ. Θεὸς δστις τὸν προσέλαθε παρ' αὐτῷ, δὲν θέλει τὸν ἐκδώξει.

— Αλλὰ, πάτερ μου, οὗτος ἀποποιεῖται τὴν ἀθανασίαν.

— Η ἀθανασία εἶναι μηδὲν ἐνώπιον τῆς αἰώνιτητος.

Λέγων δὲ ταῦτα δ μοναχὸς ἔχημπλωσε τὴν καλύπτραν του (capuchion) καὶ ἤλλας πάραυτα δμιλίαν, δπως, ἐμποδίση τὸν Ρουβίγγιον γά ἐπιμείνη ἐπὶ πλέον.

Ο διαπρεπῆς ζωγράφος ἔξηλθε τὴν μονῆς μετὰ τοῦ έπιφανοῦς αὐτοῦ δμιλίου, οὗτοις εἰς την πραγματείαν την θάνατον ποτὲ τὰς ψυχές!

τὸ πτηνὸν, εἰς τὴν χρυσαλλίδα, εἰς τὴν ἐφήμερον σταγόνα τοῦ ὄδατος, ώς καὶ εἰς τὸν ἄπειρον ὀλεκονόν· εἰς τὴν πυγολαμπίδα, τὴν χλόν την λάμπουσαν, ώς καὶ εἰς τὸν θάλασσαν θερινά·

* * * Ω! πόσον μέγχ καὶ θαυμάσιον δ. Θάλασσας θερινένη ὑπὸ αἰσθητικούς; καρδίας! πόσον αὔτη ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς ὄψηλούς; διελογισμούς! πόσον παρηγορεῖ καὶ λυτεῖ συγχρόνως! πόσον ἀνυψοῖ ἐπὶ τῆς γῆς εἰς οὐρανόν! πόσον δεικνύεται τὴν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου καὶ τὸ μεγάλεστον τοῦ θεοῦ!

* * * Δικτέ, ἐνῷ τὰ πάντα ἐνοῦνται καὶ συνανθρόδρομον· ταὶ ἐν τῇ φύσει πρὸς ἀλληλα, σι εὐωδίαι, τὰ νέρη, δ. ζωὴ, διατέ οὐλη καὶ αὐτὸς δ. θάνατος; καὶ ἐνῷ ἔξαστον πράγματα δημόνενον γονιμοποιεῖ, διατέ δ. θάνατος ὡν εἰς τῶν δρων τῆς φύσεως, εἰς τῶν κρικῶν τῆς αἰώνιότητος, θν τῶν σημείων τοῦ πατέρου, δικτέ αὐτῷ, δὲν θέλει τὸν ἐκδώξει.

* * * Νήπια μὲν θαυμάζομενον ὑπὸ τῆς μητρὸς δ μῶν, δηλικιωθέντες δὲ οὐδὲ μόνης τῆς μητρὸς δ μῶν.

A. DYMAS.

Τὴν ἑβδόμην ισταμένου, ἀπεβίωσεν ἐν Ζακύνθῳ δ. Ανδρέας Θ. Ζαχήμης, ἐγγονὸς τοῦ μεγαλωνύμου ἀνδρὸς, δστις πρωτός μετὰ τοῦ Λόντου καὶ τοῦ Γερμανοῦ ἐστησεν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ἄγιας Λαζάρου τὴν σημαίαν τῆς ἑθνικῆς παλιγγενεσίας· τὴν δὲ ἐπαύριον μετατρέψατο εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ζαχήμητος, δηγίας δρομεών, δηγίας ἀνθρ

επέδειξεν ὅποια τὰ ὑψηλὰ τῆς ἀληθίνης ἀριστοκρατίας κα-
θίκοντα καὶ ὄπόσον σύντη, καλῶς ἐνεργουμένη, συντείνει
εἰς εὐόδωσιν τοῦ κοινοῦ ἡμῖν οἴκου. Μακαριστοί, τῷ
ὅντι, αἱ κοινωνίαι αἱ ἐμπερικλείουσαι ἐν τοῖς κόλποις
αὐτῶν τοιαῦτα σωτήρια σπέρματα πολιτικῆς εὐζωτίς!

Μακάριοι καὶ ἀξιοζήλωτοι οἱ ἄνδρες ἔκεινοι, οἵτινες δὲν
ἀποθαμβοῦσι τὸν κόσμον διὰ τῆς αἰγλῆς τῆς πατρίου
αὐτῶν εὐκλείας, ἀλλ' ἐγκολάπτουσιν ἐν τῷ βίῳ τὴν
σφραγίδα τῆς ἴδιας ἀτομικότητος! Τοιούτον ἔμβλημα
διεβίομεν ἀπαντεῖς ἡμεῖς, οἱ τῆς νέας γεννεᾶς ἴδιως, νὰ ἀ-
ποδεχθῶμεν περὶ ἀριστοκρατίας, ἀναλογίζομεν διτὶ ἡ
χάρις, ἡ εὐφύτη, ἡ ἀνδρία, ἡ τύχη καὶ αὐτὴ ἡ περιουσία,
δὲν εἶναι ἀγαθὰ ἀληθῆ, εἰμὴ καθ' ὅσον ρυθμίζονται ὑπὸ¹
τοῦ ἡθικοῦ αἰσθήματος, ὥσπερ τυγχάνει ὅλως ἀτομικόν.
Ὑπὸ δροίων αἰσθημάτων ὄρμώμενοι, ἔτι ψυλλον συλ-
λυπούμεθα τὴν προώρως μαρανθεῖσαν τοῦ Α. Ζαχήμ
Σπαρτίν, καθότι αὕτη προηγγέλλετο τῶν ἰδεῶν τούτων
ἡ ἱεράρχωσις. Πλείστοι ἔτεροι ἐπικήδειοι λόγοι καὶ εἰ;
ἐπιτάφιος ἔξεφωνήθησαν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ, πρὸς δὲ
καὶ κατάλληλα ποιημάτια ἐδημοσιεύθησαν.

Η Κρίνυνα, συλλυπουμένη τοὺς πενθοῦντας γε-
ννήτορες, δημοσιεύει τὸ κάτωθι προϊόν τῆς εὑφαντά-
στου μούσου τοῦ συμπολίτου ἡμῶν Α. Καψοκεφάλου,
πεποιθεῖς διτὶ θέλει τοῦτο ἐπὶ μικρὸν ὑποκεράσει τὴν
ἀσθεστον αὐτῶν Θλίψιν.

Η. ΟΚΤΩ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πολυκλέατου νέου
ΑΝΔΡΕΩΥ Θ. ΖΑΧΗΜΗ

Ἐπεράσαν δοκτὸν μέροις, δόποι δικάρος εἶχε σκάψι.
Σιδ κακότυχο ἀνθονῆσι ἔνα μυῆμα γιὰ γυμνό.
Οπου ἕταις ἐννηὰ πρὶν φέρεις τὴν Ἀθήνα εἶχε ἀσράφει
Κι' ἔνας ἄγγελος προβάνεις τοῦ Ζαχήμη τὸ πλευρό.
Ἀχτινοβολεῖ σὰν Ἡλίος καὶ φωτίζει τὸ αρεβάτι,
Τ' οὐρχοῦ φέρνει τὴν ὄψιν καὶ τὸ γέλοιο τῆς αὐγῆς,
Ἐχει δέρινο τὸ σῶμα κι' ἀστερόπλαστο τὸ μάτι
Οποῦ δείχνει τὴν ἀγία τὴν λαμπράδα τῆς ψυχῆς.

Κι' ἀπὸ πάνου ἀπ' τοῦ; γονέοις τὰ δλοπύρινα φτερά του
Σιγὰ ἀνοίξεις μὲ σέβας καὶ μ' ἀγάπην γκαρδιακή,
Κι' διτὶ ἐσάλευσε τὰ χείλη μοσχοβόλησες ἡ λαζίζ του
Τὸν δέρα, κι' οὐρχίνας ἀγροικήθη μουσική.

—Γιατί κλοῖς, γλυκεὶς πατέρες καὶ σὺ μάναμου ψυχήμου;
Μὴ σᾶς πλάνεσσεν δικάρος πῶς ἔχασετε τὸ γυιό;
Δὲν ἀπέθανα γονέοι, μὴν κυττάτε τὸ κορμί μου
Ποῦ τὸ γδύθηκα ν' ἀνέλω ἀλαφρός ἕτον σύριν.

Εἰς τὰ πρῶτα τὰ φιλιά σας ἕτην ὀραία ἀνατολή μου
Ηὗρε τὴν ἀθηνασία καὶ εἰς ἔκεινον μέσα ζῶ,
Καὶ τοῦ πόνου τὰ στερνά σας ποῦ ἐφέξην τὴν θανή μου
Δὲν τὰ ἄφησα τοῦ τάφου γιὰ διαμάντια τὰ φορῶ,

Λάβετε χαρὰ γονέοι, ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένος,
Στοχασθήτε πῶς ἕτοι πλάγιο τοῦ θεοῦ μας κατοικῶ.
Μ' ἀπαρόμοιας τις λαμπράδες, μὲ χαραῖς συντροφίασμένος,
Μὲ πολλοὺς σὰν ἐμὲ φίλους γιὰ σᾶς τὸν παρκεκλῶ.

Ω! νὰ βλέπατε τὴν ὄρχη ποῦ χα γύρει τὸ κεφάλι
Στοῦ παράδεισου τὴν θύρα, ποιὸν μαντεύετε θωρῶ;
Τὸν Παποῦ μου, π' ἐμπροσά μου φίν; ἀνοίγει τὴν ἀγάκαλη
Κι' ὀλοφλόγιστος μοῦ δίνει ἔνα φίλημα θερμό.

Καὶ σὲ λίγο μ' ἀσπόντει καὶ μαζῆ μου φτερουγάει
Στὸν αἰθέρα, καὶ μ' ἐπῆγες ἕνα ἀστέρι μακρυνό
Γιὰ νὰ μὴ μας βλέπουν ἄλλοι, καὶ μ' ἀγάπη μ' ἐρωτάσῃ;
—Τόσο ἐνωρὶς πῶς ἥλθες συνωνύματέ μου ἐδῶ;

Τὸ πειδὶ τ' ἀγκυπτό μου, τὸν κελό σου τὸν πατέρα
Καὶ τὴν μάρυρ σου τὴν μάνα πῶς ἀφῆκες μοναχὸς;
Στὴν ζωῆς τὸ μονοπάτι; π' ὧς νὰ φύγουν ἐδῶ πέρχ
Θὰ σὲ κράζουν καὶ θὰ κλαίνε μὲ χιλιάδες στεναγμούς;

Κι' διτὶ ἀστέροι τὸ χέρι νὰ τοῦ δεῖξω φῶς μεγάλο
Οποῦ ἥλιους κλεῖ χιλιάδες, καὶ π' ὁ Ηλάστης τὸ φορεῖ
Νὰ σωπάσω μὲ προστάζει, καὶ μὲ μιᾶς εἰς ἀστρο ἄλλο
Μὲ τοῦ νοῦ τὴν γλυγοράδα μ' ὀδηγεῖ μὲ προσοχή

Κ' εἰδὲ ἄμετροι ποῦ ἐψάλλων ἄγγελοι δαφνοστεμμένοι
Μέσας ἕνα οὐράνιο τόξο καὶ σὲ τὸ πρόσωπο ἵλαροι,
Τότε διάπος μου μοῦ λέγει — αὐτοὶ δῆλοι εἰνοὶ σφραμένοι
Σύντροφοί μου, ποῦ τὸ θένος ἀναστήσαμε μαζῆ.

Μοῦ πε δλα ἔνα πρὸς ἔνα τ' ἀγια τὰ δνόματά τους
Κ' ἐπειτα τὸ βλέμμα ρίχγει εἰς τὴν γη σὰν ἀστραψίκ,
Εἰς τὰ σκλαδωμένα μέρη, ποῦ κρατοῦν τὰ σίδερά τους
Εἰς ἐσέναν πατέρα, σὲ τὴν σημαία, σὲ τὸ βασιλειά.

Ἐπειτα σὲ τοὺς συντροφούς του, ἐμπροσὰ ἐμὲ δληγωντες,
Λέγει — δι συνωνύματός μου ἐγγονάς μου εἰναύτος.

Καὶ ἡρωϊκὰ ἔκεινοι εἰς ἐμένα πρωχορῶντας
Μ' ἔχαιρέτισαν, καὶ εἰδὲ ποῦ μᾶς βλόγχε δι θεός

Δὲν ἐπέθνα γονέοι, πάντ' ἀδράτος θὲ νὰ μαι
Εἰς τὴν Θλίψι, εἰς τὴν χρά σας, ὡς νὰ βρῆτε τὴν ζωή.

Μὴ θρηνήτε, εἶμαι κρυμμένος ἀπ' τὸν κόσμο καὶ κοιμᾶμαι,
Τί τὸ θέλτε τὸ κουφάρι ἀφοῦ ζῇ η θεία ψυχή;

Ταῦτα λέγωντας ἀγγέλους ἀγροικῆς ποῦ τὸν καλοῦνε,
Ροδοκοκκινίζει δι ζλος, τὰ πουλλὰ γλυκολαζοῦν,
Εἰς τὸ ὄνειρο οἱ γονέοι τὸ πατέρα τους φιλοῦνε,
Τὸ φτερούγισμά του ἀκοῦνε, ἀναδένονται, ξυπνοῦν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

Ἐλάβομεν ἐσχάτως Μελέτην, περὶ τῆς μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς
Ορθοδοξοῦ Εκκλησίας 1454—1638 ὑπὸ τὸν τίτλον «Κύριλλος
Αὐτοκράτορος συγγραφεῖσαν ὑπὸ Μ. Ι. Γεδεών μέλους τοῦ ἐν Κων-
σταντινούπολει συλλόγου τῶν μεσαιωνολόγων καὶ ἐκδότου τῶν
Μεσαιωνικῶν Αναλέκτων καὶ τῆς Πρωτίας, ἀξιολόγου Βυζαντί-
νης ἐπιμεμρήσων τῶν νεωτέρων τῆς ἐκκλησίας, τῶν γραμμάτων
καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Περὶ δὲ τούτων τῶν πονημάτων, τοῦ Κ.
Γεδεώνος ὡς καὶ περὶ χύλολόγου τῶν μεσαιωνολόγων ἐν Κων-
σταντινουπόλει. Οὐλομεγ διαπραγματευθῆ ἐκτάσει ἐν τῇ Κο-
ρίνη.

Π. ΧΙΩΤΙΣ

ΖΙΚΖΗΠΟΝΟΣ

ΙΑΤΙΟΥ ΙΑΜΟΦΑΙΛΥΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσιν ἐφυμερίδῃ, προσέτι δὲ ἐγγέλλει πᾶν βιβλίον, σύτινος ἀντίτυπον ἡθελε σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες ὅκτῳ συνδρομητὰς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομὴν τῶν, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἐτοῖς δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἄρχονται τὴν 1ην Μαρτίου καὶ εἶναι διοριστικῶς ἑταῖαι.

ΠΑΣΑ ἀφορῶσι τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴν, μὴ ἀπολλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται σύτῳ: «Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ ΚΟΡΙΝΝΑ».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ δρεῖλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ πῶς πρέπει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια: ἂλλως ἡ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΕΝ τῷ ἔξωφύλλῳ καταχωρίζονται παντὸς εἴδους εἰδοποιήσεις. Ἰδικίεσσι συμφωνίαι ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἡ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ..... δραχ. 6 | ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ... δραχ. 8 | ΕΝ ΤΩ: ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ... φράγκ. 8

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: περὶ τῷ ἐκδότῃ κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΚΟΡΙΝΝΗΣ, καιμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἡ ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ, περὶ τῇ δδῷ 'Οδηγητρίᾳ.

Η ΚΥΡΙΑ Ἀδεμαντίνη Σοτοβίκη, μοδίστα, εἰδοποιεῖ τὰς φιλοκάλους χυρίας τῆς ἡμετέρας πόλεως, δι: ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς, κειμένῳ παρὰ τὴν ὁδὸν Ὁδηγητρίας, εὐρίσκονται παντοιεδὴ τοῦ τελευταίου συρμοῦ σχέδια ΗΛΩΝ, ἐπὶ δὲ ἈΝΘΗ, ΠΤΕΡΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ παντὸς χρώματος. Ταῦτα πάντα ἐκόμισε κατ' αὐτὰς εξ Εύρωπης. Προσέτι εἰδοποιεῖ αὐτὰς δι: πωλοῦνται ἐπὶ μετριωτάτῃ τιμῇ ΗΛΟΙ ἕτοιμοι διὰ χυρίας καὶ παιδία.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Σπυρίδων Νικολόζης ἐκόμισεν ἐσχάτως εξ Εύρωπης ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ κειμένῳ ἐν τῇ Ηλατείᾳ τοῦ Ποιητοῦ ΗΛΟΥΣ τοῦ τελευταίου συρμοῦ. Αἱ τιμαὶ αὐτῶν εἰσὶ μετριώταται.

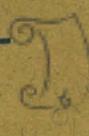
Ο ΚΥΡΙΟΣ Ησπλος Εὐαγγελιστής Λούττας ἐπρομηθεύθη νέα μίγματα πρὸς ἐμφράξιν τῶν ὁδόντων. Ἐγγυάται δὲ τὴν διατήρισιν αὐτῆς ἐπὶ 5 ἔτη. Τιμὴ ἐκάστης ἐμφράξεως φράγκα 5. Προσέτι ἐκόμισε καὶ διάφορα νέα φάρμακα πρὸς χαθαρισμὸν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν ὁδόντων.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. Σ. Ζ. Υ. 1. Ε. 5. 0002

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥΡΙΟΥ